

Št. 176

**FEBRUAR
2021**

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Maja Vižintin, Špela Razpotnik

Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Barbara Jozelj, Žiga Novak, Jasmina Memić, Špela Blatnik, Diego Menendes, Miha Čurman, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Peter Kuntarič - Kunta, Miloš Dragojevič, Ban, Damjan Puhan,

Gašper Sojč, Teja Bakše, Janne Karlsson, Jasna Kozar

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank (na fotografiji Gregor)

Zadnja stran: Mrs. Brown

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Tiskano na okolju prijaznem papirju.

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.

Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: **059 022 503**

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: **urednistvo@kraljiulice.org**

Spletna stran: **www.kraljiulice.org**

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

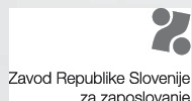
SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor
Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO
Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor
Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

KO BODO LIPE CVETELE

Foto: osebni arhiv

Danes sem prvič po pričetku te zime opazila sončni zahod, ki nakazuje malce kasnejšo uro zatemnitve. Pomislila sem, da pomlad pravzaprav res ni več tako daleč. No, po drugi strani pa smo še skorajda včeraj delili božična in novoletna darila.

Da ne bo pomote – niti malo se ne strinjam z reklom, da je vsaka slaba stvar za nekaj dobra. In če imajo naravne in družbene katastrofe ter krize v navadi, da najbolj prizadanejo prav tiste, ki so bili že tako v najtežji situaciji, te ljudi hkrati izpostavijo javnosti. Zelo očitno postane, kdo je potegnil najkrajšo. In takrat se pokaže nekakšen kolektivni solidarnostni duh, ki rešuje življenja in lajša stiske. Že ob čisto prvem valu vsem znanega virusa so brezdomni dobili veliko medijske pozornosti – seveda upravičeno – to pa je vodilo v mnoge donacije: od sanitetne opreme, oblek, odej in posteljnine za takratno začasno zavetišče do hrane in zaščitnih mask. Ljudje so nam material prinašali sami, pisali so nam, kako še lahko pomagajo, povezovali smo se z drugimi društvi in organizacijami. Zdelo se je, da je ni stvari, ki je naši kralji in kraljice ne bi mogli dobiti. Drugi val je bolj neprizanesljiv, saj ne le, da so številke okuženih in umrlih bistveno višje kot v prvem in da tudi restrikcije trajajo že dosti dlje, tudi letni čas ne prizanaša. Mraz, polna zavetišča, pomanjkanje brezplačnih toplih obrokov in prostorov, kjer se človek lahko posuši, pogreje in malo spočije. Obenem pa december, ki v vsem svojem kiču postreže oster kontrast prizorom toplih kaminov v velikih sobah, kjer rdečih lic okoli jelke zbrani družinski člani ob bogatem obroku odpirajo darila.

Zadnji mesec leta je Kraljem ulice vedno prinesel veliko podarjenih toplih oblačil, strikanih šalov, doma spečenih piškotkov in tudi darilc. In čeprav je bil veseli december tokrat močno okrnjen, so ljudje vseeno opazili tiste, ki na praznih in prepisnih ulicah v gručinah rajajo po svoje. Koronski ples. Veliko različnih medijev je zabeležilo zgodbe posameznikov ter širši javnosti približalo sliko, kaj pomeni biti na cesti v koronazimi. Prav odziv javnosti pa je bil ob koncu leta 2020 neverjeten. S pomočjo treh različnih akcij, kjer sodelujejo anonimni botri, smo obdarili več kot 300 oseb, vključenih v programe našega društva. Mnoga darila so bila po meri, saj so posamezniki botrom lahko posredovali svoje lastne želje, tista, ki so bila freestyle, pa so bila zelo bogata, izvirna ter uporabna. Kaj je to pomenilo nekaterim, ki že dolga leta niso dobili prav svojega darila, je težko opisati. Da ne zaidem v patetiko, se bom na tej točki ustavila.

Torej. Prihaja pomlad, imamo cepivo in napovedi strokovnjakov, da gre od točke, kjer trenutno smo, lahko samo še na bolje. Obetajo se boljši časi, ko se bomo počasi spet poskusili navaditi na življenje, ki smo jih prej tako samoumevno imeli (apeliram pa na upravne enote, da ohranijo sistem naročanja namesto večurnega čakanja z bednim pildkom med prsti). Prosim vas, nas, da ne pozabimo, da ranljive skupine obstajajo tudi v boljših časih; tudi spomladi, poleti in jeseni. Naj postanejo vsi časi priložnost za solidarnostne geste. Ko bodo lipe cvetele, bo na betonskem prizidku še vedno sedel nekdo, ki bi se neznansko razveselil darila za svoj rojstni dan v juniju in potrebuje nove superge.

Maruša Ivancič

Kazalo:

- 2 **UVODNIK**
- 4 **SLIŠANJE GLASOV**
- 7 **ZGODOVINSKA RUBRIKA**
- 8 **TEREZA VUK: TEMNEJŠE GLOBINE ŽENSKIH**
- MOŽGANSKIH POLOBEL**
- 10 **IN MEMORIAM: ANITA**
- 11 **CESTNA FILOZOFIJA**
- 12 **NEKAJ CESTNIH**
- 13 **ANEKDOTA IZ PRODAJE**
- 14 **DOGODKI**
- 15 **MARIBORSKA SCENA**
- 16 **KLAVDIJIN ZDRAVSTVENI KOTIČEK**
- 17 **SARIN DNEVNIK**
- 19 **K**C PA 2020!**
- 20 **GOSTUJOČI KOLUMNIST**
- 22 **KRALJEVI RECENZOR**
- 24 **PISMO ZA IVANA**
- 25 **IZZA REŠETK**
- 26 **RAZVEDRILO**
- 27 **MILOŠEV FOTO KOTIČEK**
- 28 **NAGRADNA KRIŽANKA**
- 29 **OGLASNA DESKA**

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato člane in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.
- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.

ŠTUDENT NAJ BO!

15. 1. >> Študentski zbor Študentske organizacije v Ljubljani (ŠOU) je na 3. redni seji zavrnil proračun za leto 2021, ki je za Radio Študent predvidel 0 evrov sredstev. Zavrtni so bili tudi vsi za Radio Študent nesprejemljivi amandmaji, po katerih bi mu za leto 2021 zagotovili 50.000 evrov, ki bi morali biti uporabljeni za prenos ustanoviteljstva. Javno sejo je prek Facebooka neumorno spremljalo več kot 1500 ljudi, s čimer je postala najbolj javna seja v zgodovini ŠOU (skupno naj bi bilo zabeleženih okoli 30.000 ogledov, vendar je informacija nepreverljiva, saj je ŠOU s svojega profila umaknil posnetek, številni komentarji so bili izbrisani, komentatorji pa zablokirani, op. ured.). Na seji so se pokazale slaba in zavajajoča komunikacija med vodstvom in študentskimi poslanci, nepoučenost o perečih problematikah ter splošna odsotnost refleksije o posledicah upravljanja z večmilijonskim proračunom študentskega javnega denarja. Obsežna medijska kampanja s podpisi več kot 500 institucij in več kot 14.000 posameznikov, med katerimi je dobra polovica študentov in študentk, podpora številnih domačih fakultet ter drugih akademskih, izobraževalnih in študentskih institucij, kulturnega sektorja, civilne družbe, večine slovenskih evropskih poslancev ter mednarodna podpora neodvisnega in nepridobitnega medijskega sektorja so obrodile sadove in preprečile pospešeno in očitno že dalj časa načrtovano izločitev Radia Študent iz javnih sredstev, s katerimi upravlja ŠOU. Razprava v študentskem zboru je proizvedla še kako potrebno refleksijo in prevpraševanje dovoljšnjega dela študentskih poslancev in poslank, da so zavrtni za nas nesprejemljiv in uničujoč proračun. Tako so prenekateri poslanci in poslanke morda prvič v svojih mladih političnih karierah odkrili, da v zadnji instanci glasujejo po svoji vesti.

Na tem mestu je vendarle smiselni opomin, da smo še vedno na tankem ledu, da so problemi odloženi, ne pa rešeni; razmere se že z naslednjo sejo lahko spremenijo. Na Radiu Študent seveda pozivamo, da so seje tudi v prihodnje javne in da lahko javnost še naprej spremlja odločanje o usodi naše institucije in porabi javnega denarja. Poslance in poslanko ter vsi širšo javnost tudi pozivamo, da ostanejo z nami v boju za dolgoročno stabilnost Radia Študent. Peticijo za ohranitev Radia Študent lahko podpišete na povezavi <https://koalicija.radiostudent.si/>.

Vir: Radio Študent

- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam svojo uradno izkaznico društva na vidnem mestu. Številka žiga na časopisu mora biti adekvatna številki na izkaznici društva.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavajanja bralcev in bralk.
- Med ponujanjem časopisa upoštevam navodila za pravilno uporabo zaščitne maske in ohranjanje socialne distance.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

RAZMIŠLJANJA O PRETEKLEM LETU

Projekt Slišanje glasov je tudi v letu 2020 deloval z veliko mero podpore s strani Društva Kralji ulice. Seveda smo morali velik del projektnih delavnic preseliti v virtualni prostor in se večinoma srečevati na videokonferencah. To pa seveda vsem članom ni bilo enako dostopno in ustrezno. Na žalost je negotovost glede epidemije pomenila tudi to, da smo se srečevali manj redno in bolj poredko. Pa vendar smo ohranili delovanje podporne skupine in Šole za povezovalce podpornih skupin. Tudi dva ERASMUS+ projekta, v katerih smo sodelovali s štirimi drugimi državami, sta se preselila na internet. V nadaljevanju lahko preberete razmišljanja štirih naših članov in članic o preteklem letu.

»V zadnjem letu mi je bilo najbolj pomembno predvsem, da ostanem zdrava. Za to sem poskrbela predvsem s sprehodi v naravo. Najbolj me je razveselilo druženje s prijatelji in v ožjem družinskem krogu. To leto zaključujem s še kar dobrimi občutki, vendar bi lahko bilo tudi bolje. V prihodnje si želim še več takih druženj in kakšnih izletov.« Gaja

»Kot prvo lahko rečem, da je bilo to leto najbolj posebno do sedaj. Zapomnil si ga bom po virusu, omejitvah, nihanjih ... Zelo pomembno mi je bilo, da sem redno spremljal informacije, da sem vedel, kaj še smem in na kakšen način. Informacije sem se naučil ustrezno filtrirati, če jih nisem, se je tesnoba povečala. Zaradi razmer v državi in službi sem več časa posvečal stvarim, ki me sproščajo (joga, hribi, ustvarjanje z lesom ...). Tudi drugače mi je bila skrb za zdravje bolj pomembna kot prejšnja leta. Zaradi odsotnosti sodelavcev in njihovega nadomeščanja sem v službi hitreje napredoval, zaradi vpliva virusa na gospodarstvo pa žal učinek napredovanja ni bil tak, kot bi bil sicer. Po končanem delavniku sem imel več časa zase in razmišljanje ... Čas sem namenil razreševanju svojih problemov in izzivov (branje knjig, psihoterapija, spletna predavanja ...). V spominu mi bodo ostali čudoviti razgledi z naših gora in odkrivanje lepote svoje regije in občine. Pa sedaj bolj cenim stvari, ki so mi bile prej samoumevne ('v živo': druženje s prijatelji, predavanja, vadb, koncerti ...). Za 2021 si želim, da bo vsaj tako, če bo boljše, bom pa, jasno, še bolj vesel. Z dobrimi željami vsem.« Primož

»Zame je bilo leto 2020 skoraj prelomno, saj se mi je uresničila velika želja, namreč v znani založbi sem izdal knjigo, natančneje roman o shizofrenem dekletu. Knjiga je izšla jeseni 2020 in je, po zanimanju sodeč, kar uspešnica. Takoj po izdaji knjige pa se je začelo novo tematsko obdobje, in sicer drugi val epidemije.

Moram povedati, da sem se v času prvega vala, spomladi, in drugega vala proti koncu leta naučil kar nekaj stvari, in sicer, sprevidel sem, da se je treba dovolj gibati v naravi, sam sebi kaj dobrega skuhati in se, skratka, malo odklopiti od resničnega življenja. Naučil sem se skuhati odlične testenine z zelenjavo, poleg tega sem ustvaril kar nekaj jedi na žlico, npr. segedin golaž. Moram reči, da sem bil v kuhinji kar uspešen, saj prej nikoli nisem kuhal, vedno sem jedel zunaj. Koronavirus je v meni prebudil tudi željo po obvladovanju tako imenovanega pametnega telefona, namreč naučil sem se kar nekaj novih trikov in se še dodatno tehnološko informacijsko izobrazil. V letu 2020 ne obžalujem ničesar, saj sem doživel, kljub strogim državnim ukrepom, veliko pozitivnih stvari, še posebej bi izpostavil pomembnost pristnih stikov med ljudmi. Navsezadnje pa tudi ZOOM ni tako slaba zadeva.« Benjamin

»Všeč mi je, da ni ljudi. Da je več miru na ulicah. Da ni divjanja, stiki pa so, kolikor jih je, dosti pristnejši. Vse se je ustavilo. Čas, v katerem si utrujena nabiram moči. V katerem ne izgubljam energije, ko prečkam ulico. Morda stopim v korak z ostalimi, ali ostali stopijo v korak z menoj. V meni že dolgo teče čas drugače. Vendar se sedaj ne izgubljam več v vzporednih svetovih, sedaj vsi bivamo v vzporednem svetu. Kjer veljajo drugačna pravila. Kjer je moč narave nad vsem in je človek tisti, ki osamljen bega, plašno hiti. Oprezujoče pogleduje preko maske in se boji stika z mimoidočim. V času korone sem prišla do prepoznanja, da že dolga leta živim v samoizolaciji, distancirana od vseh. Zaprta v svoj balonček. Skrita pod navidezno masko, ki sem si jo nadela. Ljudje, s katerimi sem bila obkrožena, so imeli zelo jasno sliko, kako moram živeti, kaj smem in česa ne smem. Zaman sem čakala, da bodo videli, da me s svojim delovanjem rinejo na rob prepada, vsakršen upor je izzval le še več agresije. Zaman sem čakala, da bodo razumeli, se ustavili, razmislili ... Z zgoščenostjo občutka po spremembi sem

Gašper Sojč

se od določenih oddaljila, z določenimi pa, po sili razmer, na novo oblikovala odnos, v katerem me njihove prepovedi, kljub upoštevanju, ne ogrožajo. Sprejela njihov ekonomski model dojemanja sveta, ki obsega zgolj storilnost, brez nepotrebnega čustvenega izražanja razen družbeno sprejemljivih oblik. Oblikovala sem svoja pravila, ki ne trčijo z njihovimi, hkrati pa tudi ne ogrožajo mojega prostora, mojega doživljanja. So zgolj delček mojega sveta, v katerem skušam ob stiku ostati v sebi, brez zapletanja v kakršne koli drame. Z izkušnjo vsiljevanja depoja zdravilu rečem ne! Z izkušnjo večletnega jemanja zdravil se zlahka pomirim z mislijo, da ga bom morda vseeno prejela. Z izkušnjo utišanja lahko sprejemam masko kot šal, zaščito proti mrazu. Z izkušnjo samovoljnega prenehanja jemanja zdravil, brez vednosti sistema ali družine, lahko sprejemam odločitve, ki bodo usmerjale moje korake v bodoče, kar zaupam le redkim, zaupanja vrednim. Pomirja me povezanost z enako mislečimi, dvig kolektivne zavesti, novi tokovi, nove smeri. S sprejetjem zaznav sprejemam tudi njihovo spreminjanje. Klic trombe, pretočnost energij, nove svetove. Z odnosom hvaležnosti sem hvaležna za vsak premik v sebi. Z odnosom zaupanja je vsak izziv darilo. Nova priložnost. Nova pot. Lastna samoizolacija mi je ponujala določen občutek varnosti pred nevarnostjo ponovne zlorabe. Našla sem način, da preživim teror in nasilje, preoblikovala odnose, da grem zlahka mimo določenih situacij. Vendar sem v osebnih odnosih zmrznila, se zavlekla v kot, obstala. Začenjam se spominjati zlorab, utišanj. S spomini svet dobiva tudi barve, odnosi globino. Si upam reči ne? Rekla bom JA!« Mojca

AZRA IN HANDKE

Azro sem spoznal neko čudežno toplo jesen. Čistila je stranišča in prostore na avtobusni postaji. Bil je oktober in briljantni pisatelj Peter Handke, oboževalec krvnika Miloševića, ki je zanimal pokole v Jugoslaviji, je prejel Nobelovo nagrado. Več kot tri mesece sem tej utrujeni lepotici ciganskih potez iz Zvornika kdaj pa kdaj pustil kakšen čokolatin, jo pogledal, čeprav že dolgo nisem imel navade, da bi nagovarjal tuje ženske. Ne vem, kaj me je pritegnilo na njej. Morda odsev žalosti v njenih očeh.

Na začetku me ni niti pogledala, morda je pomislila, kdo je ta težak, kaj hoče od mene?! Potem pa je, ko je zima pokazala zobe in sem sedel pod plastično streho gostilne in pil prvi jutranji špricer, prisedla in vprašala:

»Šta želiš od mene?«

»Ništa, baš ništa,« sem ji odgovoril.

»Pa šta si ti onda, neki svetac ili šta?« je bila napadalna.

Nisem imel pravega odgovora. Naročil sem si novo pijačo in začuda je tudi ona sprejela vabilo, da spijsa rundo skupaj. In potem sva tam sedela v tišini, slišala se je samo pesem burje. Pijača je stekla, nervozno je ugašala cigarete na polovici in se včasih ozrla desno in levo, kot da jo zasleduje senca pošasti.

»Da, iz Zvornika sam, tu sam desetu godinu,« je rekla in spila žganje na dušek.

»Da, tu sam več šesdeset godina ali ne znam tačno gde sam,« sem ji rekel.

Znova sem nama naročil. Potem se je usul plaz iz nje:

»... šta da ti kažem, proteklo je mnogo vode i godina ali zaboravila nisam i nikada neću! Šta da ti kažem, ja sam ti muslimanska kurva! Bio je rat, sa familijom, tata, mama, braća i sestre bežali smo kod skladišta Carapade, jedan od paravojinka izbacio me iz kolone, morala sam s njim, bolje bi bilo, da me ubije! Odevo me gore na sprat, morala sam se svuči pred puškom, kad nisam htela, udario me i silovao, dva puta ... I šta da ti kažem? Moj život nema više smisla, krivila sam sebe, a ono najteže, pogledati ocu i majki u oči! I šta da ti kažem?!«

Potem, mesece kasneje, sem jo še videval ob jutrih, včasih sva si pokimala v pozdrav, a nikdar več nisva sedela za mizo.

Pomlad je to leto zamujala, drobni brsti magnolij so se odpirali v cvetove. Tam na vhodu v avtobusno postajo pa je gorela mala rdeča sveča.

Peter Handke je v slovesni obleki sklonil glavo. A samo za trenutek, dva.

Izza tanko obrobljenih očal se je lesketal brezbrizno posmehljiv in hladen pogled.

Franjo Frančič

KDOR HODI S KURAMI SPAT, TA VE ZA LEPOTE SODOMIJE.

ČRTOMIR CLONSKY

POT K ČLOVEKU

V NAS, LJUDEH,
SE TRPKA IZKUŠNJA NABIRA.
TESTIRA NAŠ STRAH,
STRAŠLJIVA VESOLJSKA IZBIRA
ZA DA IN ZA NE.
VSE JE DRUGAČE
IN VSE JE TAKO,
KOT JE OD NEKDAJ BILO,
LE ZEMLJA ODLOČNEJE
KAŽE V NEBO.
OD TUKAJ DO TAM
JE TANKA NIT SPLETENA
IN VSAKA VZNESENA BESEDA
JE ODVEČ,
KO TE USODA IZBERE –
ZA ROJSTVO, ŽIVLJENJE ALI ODHOD.
DOTIK ČASA JE ČLOVEKU DARILO
IN HKRATI OPOMIN,
DA SE PRED KOZMIČNIM RAZUMOM
NI MOGOČE SKRITI.
VSAK DROBNI
KORAK NA TEM PLANETU
BI MORALA BITI – POT K ČLOVEKU.

ANDRAŽ TERŠEK

KOT KAKŠNA KOŽNA GUBA
SEDIM V KOTU SOBE,
MASTNI LASJE PADAJO NA KOLENA,
ČRNO OBROBLJENE OČI SO KALNE,
OGLEDALA SEM ŽE DAVNO RAZBIL,
NOČEM SE VEČ GLEDATI,
SOBA PRAZNA, ZANEMARJENA,
ŠE MIŠI SO POBEGNILE ZARADI SMRADU,
A JAZ ŽIVIM TUKAJ IN NI MI MAR,
NOČEM METADONA,
NOČEM KOMUNE,
NOČEM NIČESAR VEČ,
LE ZASPATI IN LETETI,
VISOKO NAD VAMI,
KJER NI SATELITOV NITI ANGELOV,
VAS OPAZOVATI, SE VAM SMEHLJATI.

MMF

SREČA

Jesensko listje rumeno, zlato, rdeče
je očarljivo bleščeče.
Še sonce rumeno posije,
da toplota te po telesu oblije.
Za trenutek sem srečna,
a žal sreča ni večna.

Anea

IZSEK ČASA, 21. DEL

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo poleg časopisnih »pričevalcev« odnosa do najbolj družbeno odrinjenih ljudi objavljali tudi pričevanje časa po spominih enega izmed prvih članov društva.

NOVO LETO 2006

V tistem časovnem obdobju, med prehodom v novo leto 2006, sva imela jaz in moj prijatelj Miran S. - Mirč za seboj kar pestre dni, vsaj kar se tiče delovanja v Društvu Kralji ulice, ki takrat še ni imelo svojih prostorov, a je bilo ne glede na to zelo dejavno. Izdali smo prvi Ulični kraljedar ter imeli predstavitev v slovenskem parlamentu. Takratni predsednik Državnega zbora Republike Slovenije, gospod Franc Cukjati, je našemu društvu obljubil državno pomoč, saj smo bili kljub mnogim dejavnostim finančno še v plenicah. Kot sem že omenil, nismo imeli niti svojih prostorov, zato je uredniški odbor pod vodstvom Špele R. sestankoval po ljubljanskih gostinskih lokalih, včasih pa tudi na Metelkovi. Ko je prišel čas praznovanja novega leta 2006, sva jaz in Mirč spala vsak v svoji bazi. Ljudje, ki so imeli urejeno življenje, so se veselili novega leta v svojem toplem domu, midva z Mirčem pa sva bila v skrbeh, kako bova preživela zimske noči, saj je starka zima dodobra kazala zobe, bilo je nenavadno hladno. Takrat sva sanjala, kako bi bilo fino, če bi imela svojo luknjo, v kateri bi bila lahko na toplem. Toda pot do uresničitve teh sanj je bila dolga ter posuta s trnjem in upanjem, da bo nekoč bolje. Splačalo se je potrpeti. V vztrajnostjo in vloženim delom v društvo sva dočakala tudi ta trenutek.

Človek kljub svojim stiskam ne sme nikoli, ampak zares nikoli obupati. Moraš gojiti neko vero in upanje, da bo boljše. Še danes, po tolikih letih, se živo spominjam teh dni, ki pa niso bili vsi tako tragični. Z Mirčem sva se pošalila na tuj in svoj račun, se nasmejala, in tako so minili dnevi žalosti in veselja. Mnogi brezdomni iz tistih dni so danes mrtvi, največkrat pozabljeni od vseh. Odšli so tiho, tako kot so živeli.

5. aprila bo že 17 let od nastanka ideje za ustanovitev in izdajo časopisa Kralji ulice. Vsem bralcem in bralkam tega časopisa želim, da vse, kar jim je najdražje: dom, zdravje in razumevanje v družini, obdržijo, kajti ni lepšega kot imeti toplem dom in nekoga, s katerim si ga lahko deliš.

Vaš Gregor B. Hann

KU #003, 2006

VSAK ČLOVEK IMA SVOJO ALKOHOLNO ZGODBO

Želja vsakega človeka je, da se rodi v ljubeče okolje, kjer se ga ob rojstvu razveseli cela družina. Žal jaz nisem imel takšne sreče. Mene je ob rojstvu mama oddala v rejo, oče me ni priznal. Tako sem se že kot dojenček srečal s prvo rejniško družino. Te so se menjavale ena za drugo in nikjer nisem spoznal toplega družinskega ognjišča, dokler nisem prišel k njim, ki so me sprejeli kot svojega otroka.

Družino sem spoznal, ko sem skupaj z bivšo rejnico Jožico dvakrat na dan hodil po mleko. Po določenem času sem začel po mleko hoditi sam. Šegovi, bodoči rejniki, so bili od mojega doma oddaljeni dober kilometer. Vedno, ko sem prišel po mleko, sem od njih nekaj dobil, začutil sem njihovo dobroto in toplino. Socialni delavki Janji sem zaupal svojo željo glede premestitve k Šegovim. Po dogovorih med družinama in socialno službo sem prejel veselo novico, da me bodo v družini sprejeli za svojega. Bil sem zelo vesel in srečen. Tudi sami so imeli tri otroke, dva sinova in hčer, ki so bili nekaj let starejši od mene. Bili so mi kot brata in sestra. Skupaj smo hodili v šolo, k maši, k sosedom in prijateljem. Osnovno in srednjo šolo sem končal z dobrim uspehom. Po srednji šoli sem šel v Slovensko vojsko. Tam sem bil sedem mesecev.

Po odsluženem vojaškem roku sem začel delati. V službo sem hodil redno. V rejniški družini smo se dobro razumeli in si med seboj pomagali. Po nekaj srečnih letih je hudo zbolela mama Marta. Naša mama je imela hitro in neozdravljivo bolezen, s katero je izgubila boj. To je bil velik šok za vse nas. Še danes se spominjam njenih zadnjih besed: »B., priden bodi in močan!« Po njeni smrti so me začeli iz družine izločevati. Pri njih se nisem več počutil domače. V družini sem preživel 23 najlepših let. Glede na to, da se nisem več počutil zaželenega, sem se odselil k prijatelju v Poljčane. V tem času sem se tudi hudo poškodoval pri delu. Pri padcu s strehe sem si zlomil obe zapestji. V bolnišnici sem bil pet dni. Ko sem se vrnil domov v Poljčane, sem spoznal partnerico. Prijazno mi je pomagala po nakupih in me peljala domov. Postala sva prijatelja in kasneje partnerja. Čez nekaj časa sem se preselil k njej. Začel sem urejati stanovanje. Ko sem ga uredil, so se stvari začele podirati, nič ni šlo po mojih načrtih. Odselil sem se v Maribor. Težave sem pričel lajšati z alkoholom. Potem sem začel veliko delati na terenu in v tujini. Ves ta čas pa sem pogrešal osebo, na katero bi se lahko zanesel, od nje prejel dobre nasvete in pomoč. In ta oseba je bila mama Marta, moja rejnica. Že vseskozi pogrešam otroštvo, rejnike, ljubezen, dobre odnose, iskrene pogovore, zvesto partnerko in otroke.

Med prostim časom sem vse bolj posegal po alkoholu, zato sem postal odvisnik. Po nekem času sem začutil, da tako ne gre več naprej. Alkohol sem se začel odpovedovati in mu večkrat rekel ne. Pred dvema letoma sem zaradi tega doživel resno krizo. Bil sem tako obupan in živčno uničen, da sem poskusil storiti samomor. Rešili so me in me odpeljali v Psihiatrično bolnišnico Vojnik. V Vojniku sem se zdravil deset dni. Po zdravljenju sem šel nazaj v službo. Ko nisem delal, sem si čas zopet krajšal z alkoholom, saj sem takrat pozabil na težave in mi je bilo lažje. Zdaj sem zaključil zdravljenje v Psihiatrični bolnišnici Ormož. Želim spoznati partnerko in si z njo ustvariti družino, dom in začeti novo življenje brez prisotnosti alkohola. Vem in upam, da mi bo z abstinenco uspelo.

BR

Tereza Vuk:

TEMNEJŠE GLOBINE ŽENSKIH MOŽGANSKIH POLOBEL

08
KRALJI
ULICE

Zdej en dan sem naletela na en dokumentarec oziroma na en odlomek dokumentarca. Kazal je Trumpa in ne vem koga, kako gledata bejbe in mata zraven tako pripombo: »She's hot.« Torej, da je dobra bejba. Pustmo zdej to, da je Trump itak en sluzast fuk fehtar. Jaz sem prvo pomislila na to, da zakaj so to pripombo tako izpostavili. Ker pač, neprimerna pripomba, I guess. Sam, a smo ženske kej boljše? Ni glih, da žvižgamo vzad za tipi, kot znajo gradbeni delavci za deklinami, smo pa tud svojga keša vredne. Že kot najstnice smo opazovale tipe in komentirale: »Lej tega, kaj ma dobro žemljico od riti.« Še par let nazaj sva z eno frednico sedeli v lokalu in tja je prihajal en model, k je mel top geštel. Poletje, obedve samski in pol ti un tam paradija pred nosom s tisto postavo. Uf. Po mojem je bil Trump vajenec napram najinim pripombam in komentarjem. »Fuck, lej kera ramenca ma. Lej te noge. Ta mora bit opasan. Kaj bi mu delala.« In pol mi je ena komentirala, da če bi ona slišala ženske govorit tko, da si predstavlja, da pač ramena zarad tolažbe in varnosti pa da mogoče pol en dan drink pa zmenek. What? Koja tolažba. Direkt v postelji sva ga vidle že obe, jebala nas varnost. Drink zraven može. Vidle sva ga striktno kot seksualni objekt.

In kako bi se on počutil, če bi naju slišal? Tko, kot sem se jaz, ko sem bla še mlada in lepa in je pol Juge za mano z gradbišč žvižgalo? Men je blo to čist bedno vsakič. Sem sam pospešila pa gasa dalje. No, dans ne žvižga več pol Juge za mano, v bistvu noben, bi pa sedlo zdej, da bi kdo. Ko si mlad in svež, bog ne dej, da se ti reče, da maš dobro rit in joške. Ko je mamca stara čez 60 pa sliši tak kompliment, se pa še sama začne hvalit: »Niso povešene prsi, ne? Pa rit je tud še dobra. Pilates je to, pilates.« In pol ti že joške meče ven na mizo, skor da ne reče: »Pošlataj!« Ti pa sam gledaš: »Dobr je, gospa. Ustavte konje.« A da bi ji to rekel 40 let nazaj za rit pa sise, bi že s šljivo na faci kje ležal. In ja, tud ženske vidmo moške kdaj sam za pofukat. Striktno za dol dat in pol spokaj. Nismo ženske take nedolžnice, kokr eni moški mislijo. In imamo seveda tud neprimerne pripombe med sabo. Če so to sploh neprimerne pripombe. Ker če jaz kot ženska napišem, da ma en v okolišu rit kot vročo žemljico, se bo folk smejal in ne bo zgražanja. Če bi pa nek moški to napisal v kolumni za svojo sosedo, bi bil pa že nominiran za najbolj seksistično izjavo leta. In če pridem jaz v lokal in bom vse za šankom prijateljsko *kje ste fantje* po riti potrepljala, ne bo panike. Smeh bo. Da bi prišel en model v lokal in vse ženske po riti potrepljal prijateljsko, bo pa že skor posiljevalec. Ne rečem, da je koga treba po riti pipat, razmišljam sam o razlikah.

»A se dobr dol daje?« »Uf.« »Dej, dej, govori.« Debata med mano in eno znanko, k si je kle enga okoliškega jebača privoščila. On je itak znan player, me pa ne bi smele tko o njemu govorit? Koga briga, kaj je mel za povedat pa če ma čustva. Povej posteljne dogodivščine. Ker je sam seksualni objekt. Če je to prov ali ne, je pa že druga pesem. Ampak taki smo. In ženske in moški. Sam da ženske bojo to v tišini med sabo, jaz bom pa pač še javno napisala. Moški so pač sam mal bolj glupi k ženske, standardno, in preveč javno dajo to vse vedet. Jaz lahk, jaz sem ženska. Mogoče so pa sam bolj naivni. Sej seksualni objekt je itak sam za pogledat al pa pofukat. Za resnega partnerja

BAN

rabiš mal več od ramenc pa dobrih nog. Tam prov pride kakšna ornk inteligenca na primer. Pa šarm pa karizma pa smisel za humor. Pa načitanost. Simpatičnost. Pa bit pr kešu s svojo normalno službo. Da ma svoj flat. Može tud ramenca pa dobre noge, sam uno najprej. Sam kle ženske spet bolj kompliciramo. Vsaj ta pametne. Erica Jong je enkrat rekla: »Velikokrat vidiš pametne moške z butastimi ženskami, skoraj nikoli pa ne vidiš inteligentne ženske z butastim moškim.« Me hočmo ful, vi sam, da ena dobr izgleda. Ker bo itak do devetdesetega leta manekenka. Bo model ta največji frajer doma upokojevcev. Una se bo pa vzad za njim slinila na invalidskem vozičku. Sej, da jih ne boste podcenjevali. Baje jim dogajajo celo žurke po teh domovih. Po mojem dohtar več receptov napiše za viagro k za zdravila za slab srce pa artritis. In pol se mamce, k čakajo sto let, med sabo pogovarjajo: »A mu še štima orodje?« »Ja, če ga ne bi jebal umeten kolk, bi bil boljši.« In smo spet tam. Pri seksualnih objektih, pa čeprav že čist pri zgužvanih in postaranih. In bi gledale dalje, ker 70-letni sin bo svojga fotra, k se že cel trese, pripeljal v dom: »Tale je pa čist nov. Ta je mogu bit športnik. Lej, kere roke ma. Tega bom jaz upecala. Dohtar, lovegro prosim!« Jp, nismo dost boljše od tipov. In ko sva s frendico tko sedeli v lokalu in gledali geštel od unga tipa in si menjali ideje, kaj vse bi se z njim dalo delat, se je usedel in začel igrat šah. Poletje, iz tebe teče pot dol, midve ga gledava, un pa s tistimi ramenci začne premikat šahovske figure po šahovnci. Džs. A lahk še bolj rajcaš?

DALMATINSKI MELOS

Bilo je leto, dve pred razpadom Juge. Usoda me je ponesla v Dalmacijo. Moj prijatelj domačin je bil strasten ribič. Imel je barko, s katero sva se potepala po Kornatih ter uživala v poletnih mesecih. To obdobje je bilo zame raj na zemlji. Željko je imel veliko znancev, ni bilo otoka, kjer ne bi srečala nekoga, ki ga je poznal. Bila sva dobrodošla, sprejeta. V času zime sva ribarila. Tudi sama sem postala ribič, tako strasten, da sem zaznala notranjo uro in budilko, če je bila luna polna in so ribe prijemale. Željko me je hvalil, da sem boljša od marsikaterega starega, izkušenega ribiča. Uživala sem, čeprav je znalo biti naporno, sploh ko je bila burja. Bolj je bil mraz, bolj so prijemale.

Ne bom pozabila dogodka, ko sva se vrnila z desetdnevnega lova na lignje. Skrinja je bila polna. Ponoči sva zasidrala barko v pristanišču. Zraven je bila *peškarija* oziroma ribarnica. Samo še to noč bi morala prespati na barki in takoj zjutraj prodati ulov. Pa meni vrag ni dal miru. Imela sva psa, Bubija, nemškega ovčarja, ki ga je čuval sosed. Tako sem ga pogrešala, da sem zatežila, da morava ponj. Moja je obveljala.

Dogodki so si sledili tako. Bili smo skupaj, vendar ostali brez

Damjan Puhar

ulova. Brez precejšnjega zaslužka. Pokradli so nam okoli 50 kg lignjev, pa še drugih rib za povrh. Tatovi so opazovali, kdo se vrača z morja, bili na preži in *udri po plenu*.

Metka

DRAGI TONČEK!

Hvala ti za vse lepe besede, ki si jih izrekel, ko sem bil na tleh, ko sem naokoli taval sam in so se najine poti križale. Si velik človek, z veliko začetnico.

Hvala ti, ker si mi leta 1994 posodil denar za vlak. Neke nedelje sem moral nujno nekam odpotovati. Tisti dan sem imel s seboj le bančno kartico. Noben bankomat ni delal in tako nisem mogel kupiti karte. Stekel sem do sodniškega parka in te prosil, če mi lahko posodiš. Nič nisi okleval. In še vlak mi je uspelo ujeti pravočasno.

Naslednji dan sem ti vrnil denar in zraven dal liter vina. Vedno, ko sem imel čas, sem se ustavil v Sodniškem parku in kakšno rekel s tabo. Hvala in počivaj v miru!

Franci Rogač

Foto: Jean Nikolić

KLOPA IN CURA

V rajni Socialistični federativni republiki Jugoslaviji so določene osnovne šole pošiljale nekatere svoje učence v osnovne šole v druge republike (običajno za teden dni). Ta izmenjava naj bi krepila t. i. bratstvo in enotnost jugoslovanskih narodov. Moj sošolec Marko je gostoval pri svojem vrstniku Goranu v takratni prestolnici Beograd. Kasneje mi je o tem pripovedoval. Najbolj sem si zapomnil naslednjo anekdoto.

Bila je prijetna topla majska nedelja. Po krajšem izletu v Košutnjak (beograjski park, gozd) so Goranovi starši povabili Marka na kosilo. Kmalu po zaužitju prvega koščka obroka je Marko zavpil: »Fuuuu, klop!« Gostiteljem je postalo neprijetno, saj so omenjeni Markovi besedi razumeli kot kritiko kosila oziroma klope, kakor v pogovorni srbsčini rečejo hrani. Neprijetnosti je bilo kmalu konec, ko je Marko pokazal na svoji roki dva klop, ki ju je hitro in varno odstranil.

Prisotnim je pojasnil, da pomenita klop v slovenščini dva krpelja v srbsčini. Sledil je huronski smeh vseh prisotnih. Kmalu zatem je Goranov oče Nemanja vprašal Marka: »Da li imaš curu?« »Curu?« je začudeno ponovil Marko in sramežljivo dodal: »Imam.«

»Verovatno je lepa kao ti,« je nadaljeval Nemanja. Marko ni rekel ničesar, prisotni pa so opazili rdečico na njegovem obrazu. Sledila je kratkotrajna tišina, dokler se ni oglasila Goranova mati Milena: »Kako se zove tvoja cura, Marko?« Šele zdaj je Marku postalo jasno, da cura v srbsčini ni »tista moška reč« v slovenščini, temveč dekle ali punca. Zadovoljno in sproščeno je odgovoril: »Maja.«

Zoran T. Radonjić

IN MEMORIAM: ANITA

Odšla je Anita. Ali dalje: mikrovalovna pečica trvdke Neon Vrsar, letnik 1986, model 51450, tip Anita.

Njeno poreklo ni bilo nikdar do konca pojasnjeno, saj je nastala v turbulentnih časih vsesplošne švercarije in hiperpodjetnosti v predpoglavju prvotne akumulacije kapitala v teh krajih. Njen rojstni okoliš je skoraj brez dvoma daljna Azija, njena pot čez kontinente vse do šestčlanskega družinskega stanovanja v bloku sredi Ljubljane pa bo za vedno ostala neznanka.

Časi njenega nastanka so bili tudi časi, ko je namesto današnjih strahov pred mikročipi v cepivih, chemtraili, 5G-valovanji, Bilderbergi in Soroši na vrhovih lestvic teorij zarote kraljeval strah pred sevanjem mikrovalovk. Moj oče, elektroinženir, je porabil ogromne količine energije, da je ljudem bolj ali manj uspešno dopovedoval, da mikrovalovke ne ubijajo. No, moja mama, stara mama, sestra, brat in jaz nismo v to nikdar dvomili in Anita je postala polnopravna in včasih ključna članica gospodinjstva.

Kaj reči o življenju ene mikrovalovke? Ne veliko. Čas ne poteka linearno, ampak v obliki eksponentno padajoče krivulje. Najprej je, potem pa ga z vsakim dnem, z vsakim vdihom vedno bolj zmanjkuje, vse do bridkega konca. Sploh v kapitalizmu. In mikrovalovke so tu zato, da postorijo vse, kar je treba postoriti v času, ki ga nimamo. To delo je Anita opravila z odliko in predanostjo. Medtem ko so zunaj padali zidovi, imperiji, ko so izginjale lepe širne države in se rojevale male egoistične mikro-državice, je ona na domačem kuhinjskem pultu preprosto – grela. Preživela je Milko Planinc, Branka Mikulića, generala Mamulo, Kočo Popovića, Nelsona Mandelo, Indiro Gandhi, Đurđico Barlović, Staneta Dolanca, Pavleta Vujisića, Slobodana Miloševića, Ivana Krambergerja, Tomaža Terčka, preživela je nesrečnega Borisa Jelcina, Sonjo Savić, Amy Winehouse, Jeffreyja Leeja Pierca, Matevža Kruha, mojega fotra in staro mamo, če omenim samo nekaj bolj markantnih figur. Preživela je tudi štiri televizijske aparate v našem gospodinjstvu, gramofon in dva dvojna kasetofona, tri avtomobile in kakšnih 25 bolj ali manj pametnih mobilnih telefonov. Če bi kakšnemu mladoekonomistu zaupali nalogo, naj prikaže njeno koristnost in robustnost v razmerju do vložka vanjo, bi iz tega, bojim se, izvedel dolg do proizvajalca, ki ga moja mama in še sedem generacij njenih potomcev ne bi v celoti poplačali. Ko so jo pred leti, ob generalnem remontu, kolegi iz agencije AF vprašali, v čem je skrivnost tako dolgega obratovanja, je v najbrž edinem intervjuju, ki ga je bila za življenje pripravljena dati, suhoparno navrgla: I mind my own bussiness!

Pred časom je na naslov moje mame prišlo tudi pismo iz domnevnega Daljnega vzhoda, v katerem domnevni pravni dedič domnevnega proizvajalca prijazno prosi, če bi mu Anito lahko odstopili za njihov korporativni tehnični muzej, oni pa bi nas v zameno nagradili z najnovejšim luksuznim modelom mikrovalovke, ki se poveže z internetom, upravlja na daljavo,

#dežvobraz

med kuho predvaja najnovejše Rihanne, Kanyeje in kar je še tega ter zbranim ob nedeljski goveji župici zaželi dober tek. Mami sem ta korak odločno odsvetoval, ker sem posumil, da bi, kdor koli že je spisal to pismo, Anito v kakšnem zabačenem skladišču sredi Kazahstana z nekaj udarci macole razlomil do neprepoznavnosti in s tem uničil še en dokaz, da se da ustvariti tudi kaj, kar deluje desetletja. Njena sofisticirana hi-tech naslednica pa bi brez dvoma za vekomaj prenehala prepevati in voščiti tisti trenutek, ko bi ji potekla garancija. Z Anito že leta nisem imel ravno dosti stikov, saj ne živiva več na istem naslovu. A kadar bi se oglasil na obisku pri mami za redni mesečni družinski prepir, bi vsakič stopil tudi do nje, jo nežno pobožal, potrkal na njena vrata in z nostalgijo opazoval, s kakšnim zenovskim mirom in vztrajnostjo pogreva moj postani burek iz Hoferja.

Srečno pot, Anita! Upam, da tvoje zelene diode nekoč spet zasvetijo in v megalomanskem drobju na dnu tihega oceana s svojim nežnim brnenjem olajšaj prebavo naključnemu sinjemu kitu. Ali pa da na kakem vukoječnem divjem odpadku sredi Bangladeša bosonoga mulčad iz tebe zgradi vesoljsko ladjo in z njo poleti v nebo.

359

P. S.

Da reka solz ne bo pregrenka, naj omenim, da Anita ni zares odšla. Da še naprej prijazno dronlja in vnaša mir v stanovanje moje mame, čeravno z malo manjšim zanosom kot nekdam. Kot pri vsaki spodobni publikaciji tudi na Kraljih ulice osmrtnice pripravljamo vnaprej, na zalogo, zato da nas noben dogodek ne more zares vreči iz tira. V resnici smo celo bolj progresivni kot NYT, Guardian ali Al Jazeera, saj nekatere celo objavimo predčasno. Pri Aniti smo se za ta korak odločili, ker obstaja velika verjetnost, da bo preživela tudi to in vse naslednje pandemije ter posledične recesije, preživela bo Kralje ulice, mene, vaju, bralki, kapitalizem in zaton celotne jebene zahodne civilizacije. In ko pride njen trenutek, tu ne bo več nikogar, ki bi povedal, kar gre povedati.

**MOŽ VPRAŠA ŽENO, ČE BI ZVEČER POSKUSILA NOVO POZO.
»PRAV, TI POJDI KUHA, JAZ SE GA BOM PA ULILA!«**

ROBERT ŽERJAV

Cestna filozofija:

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

DOM NA KRASU

Pacienti imajo Johna Nasha, shizofrenega Nobelovega nagrajenca, psihiatri imajo Karadžića, vojnega zločinca iz Haaga, Rejec pa pravi, saj mi kar nekaj preizkušamo, sami ne vemo, ali zdravimo ali ne.

Dom na Krasu bodo zaprli, denar za dezinstitutionalizacijo je dala Evropska unija. Zaposleni sestankujejo že eno leto, meni se zdi, da še niso naredili nič, le plače vlečejo. Kdo bo celo življenje jedel slabe bivše jugoslovanske tablete. Znani politiki dobivajo ameriške in delajo, funkcionirajo, mi pa dobivamo te generične psihofarmake. Več kot 10.000 jih je na plenících. Še se pasejo psihiatri za dober denar. No, pa saj matrajo svoje in ne tuje državljane. Pacienti seveda od vlade pričakujejo, da se dezinstitutionalizacija izvede, uredi po italijanskem zgledu. Tako.

Minister za zdravje pa nič!

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

ŽIVLJENJE TEČE DALJE

1. Kaj je človek?

Človek je optimist, ki pričakuje vse najboljše zase. Verjame, da je neponovljiv in fantastičen.

2. Kaj hoče človek?

Človek hoče biti vedno v ospredju in če mu to ne uspe, začne razmetavati denar, da bi dosegel svojo voljo. Razumeti ali ne, je stvar posameznika, ki pa ima tudi svoje interese.

3. Kaj verjame človek?

Človek verjame, da je laž sredstvo za dosego cilja.

LP Sony (Dejan Kokošinek)

STANJE

Padec se ne meri po tem, kako nizko si padel, ampak po tem, kako visoko si se odbil nazaj. Če te nekdo z vso silo meče ob tla, so odboji boleči. Lahko sem riba ali kamen. Kadar sem riba, zbežim. Ko sem skala, prenašam udarce.

V glavnem vsi serjejo, kjer koli se le da. Morala bi se vrniti Kristus in Tito, kar se zdaj dogaja, je totalen šit. Eni pa se znajdejo. Kot vedno. Nekateri bodo imeli *svašta*, drugi *ništa*. Ne zaupamo ne vladi ne drug drugemu. Odnosi nas bodo zjebali. Itak! Če ni nikjer nikogar, potem tudi odnosov ni, ni življenja. Včasih pa kdo prinese malo smeha. Pa tudi to je prepovedano. Z nasmehom je vse lažje, ampak umreti z nasmeškom, to je pa kar zahtevno. To je verjetno precej redek pojav.

Vstopili bomo v nov svet. Daleč od socializma, nacizma in narcizma. In daleč od vseh sistemov politike. Čaka nas nov dom. Nekje drugje, kjer se bomo imeli radi in bomo z veseljem prenašali drug drugega. Ne bo bolezní, bodo pa dobrota, lepota in zaupanje, tako vsaj pravi moja žena.

Kavica

CVETKE OD TOD IN TAM KORONA POPADKI

Da ne bo pomote, niso vsega le drugi krivi, ampak ga serjemo tudi sami. Preprosto, saj smo tudi mi le ljudje. Človeški pod vplivom koronavirusa ali pa še česa.

Zdaj ko velja tisto blaženo pravilo *#ostanidoma*, jih večina ostaja v bloku. Ker pa je v sobah prepovedano kaditi, kadijo pred blokom. V redu. Le da je pri klopci ob vhodu, kjer je tudi pepelnik, ki je venomer prazen, po tleh ogromno čikov. Nihče jih ne pospravi. Tako bi lahko ta naš blok poimenovali tudi kadilski blok umazancev. Tistega malo preciznosti, da bi zadeli pepelnik ...

Poleg tega imamo tudi stanovalce, ki so malo posebni. Če jih ne bi imeli, potem nekaj ne bi bilo v redu. Tako elitnega bloka v Sloveniji ni! No, eden se je zelo potrudil in v pisoarja v drugem nadstropju zatlačil koščke kruha. Marsikdo bi se čudil in ne bi verjel. Niti jaz. Toda videl sem hišnika, ki je moral odmontirati pisoarja in prazniti te ostanke kruha. Kar pa spet ne pomeni, da smo vsi takšni. Ta zadnja trditev velja še najbolj za upravnika.

Že v prejšnji številki sem pisal o koronagrožnjah s strani upravnika, in zdaj malo realnosti. Stanovalec/stanovalci v pritličju so bili tako vestni, da ko so videli nekoga, ki se po hodniku sprehaja brez maske, niso o tem obvestili varnostnika, ampak so preprosto poklicali policijo. Je ta strah normalen?

Prekleta upam, da bo to obsedeno koronsko stanje čim prej za nami in da bodo imeli zombiji spet prosto pot na ulice.

Taubi

NEK CESTNIH AJ

DOLGCAJ

Po eni strani mi je prav odleglo, da je leto 2020 za nami. Odleglo mi je, da sem to težko obdobje brez večjih težav prebrodila, in kar je najbolj pomembno, da sem ostala zdrava.

V tem kaotičnem preteklem letu sem imela ogromno prostega časa. Več, kot bi si ga želela. In ta prosti čas sem si morala zapolniti z dejavnostmi, ki me veselijo.

Ta naloga sploh ni bila tako lahka, kajti dejavnosti, ki so me do sedaj veselile, sem zaradi restrikcij postavila na stranski tir. Ob nenehnem prekladanju po kavču in iskanju zanimivih oddaj po televiziji sem tako naletela na zanimivo kuharsko oddajo, v kateri so uporabljali osnovna in cenovno dostopna živila. Takoj sem se zaljubila vanjo. Recepte je bilo treba spraviti v prakso. Tako sem si zapolnila velik del prostega časa. Ko sem zvedela še veselo novico, da bomo s staro gledališko zasedbo začeli na noge postavljati novo predstavo, sem zmagala.

Z malo truda in pomočjo bližnjih je še tako težke trenutke lažje prebroditi, zato ne obupajte. Upam, da se v kratkem zopet vidimo na gledaliških odrih.

Špela

LOLEK, d. o. o.

To sva jaz in moja firma. Firma Kralji ulice.

Zakaj Lolek?

Lolek zato, ker je vse, kar najdem, moje. Pobiram odpadke, po naravi pospravljam plastiko. Ljudje zavržejo vse mogoče, marsikaj je še uporabno.

Ptički so moji prijatelji, zvezdice so moje sestre, sonce in veter sta mi brata. Ko grem čez cesto, se vsi avtomobili ustavijo. Stopam čez preprogo prehoda za pešce, kraljica prečka cesto.

Hodim po poti svobode in miru.

Iva Tisa

MALA MAL'CA

Nekateri menijo, da je biti kralj ali kraljica ulice mačji kašelj. Vsakdo ima možnost na mrazu ponujati časopis. Pa poizkusite sami!

Iva Tisa

MARIBOR

Šel sem na izlet z vlakom, saj sem se spomnil na svoje otroške dni. Ko sem bil majhen, sva se z mamo redno vozila z njim, ko je hodila na delo. Sreča iz otroških dni se mi je hipoma povrnila.

Peljal sem se in užival, gledal okolico. V Mariboru sem se potepal in si ogledal arhitekturne dosežke. Moram priznati, da je spimpan bolje od prestolnice. Po treh urah sem se vrnil na vlak in odhitel domu naproti. Odprl sem si sendvič in užival v spominih iz otroštva. Bilo je super. Sklenil sem, da se naslednjič odpeljem v Koper.

GD

PLAŠČ

Velikokrat sedim na stopnicah pred stolnico. S prijateljem debatirava in štejeva promet. Zima je usekala, postalo je mrzlo. Gledam vse te dame v plašču in premamilo me je, da si ga še sam kupim. Denarja za novega nimam, je pa super trgovina v centru Ljubljane, ki prodaja plašče iz druge roke. Tako sem si nabavil rabljenega za 20 evrov. Sedaj sem srečen. Da ne povem, kako super izgledam. Zgodba pa ni srečna. Plašč se mi je strgal in me vrgel na stare tire. Ideja je bila pa super. Stanu se svojega spomni, trpi brez miru.

GD

MLADOSTNIŠKI KOTIČEK

Želim si svoj »kot«, svojo sobo, tam bodo vse moje stvari, moji ročni izdelki z mojo pametjo vred. V njej bodo računalnik, televizija, pisalna miza, police s knjigami pa v kotu rolka, vladala bo sprava med mobitelom in družabnimi igrami. Ne bo se mi treba z nikomer kregat, razen če v ta moj svet vstopi nepovabljen gost ali gostja. Pripeljala si bom svojo družbo, kogar koli bom hotela, da se malo pozabayava in kakšno rečeva brez džojnta. Večinoma bo vladalo krasno vzdušje. Z mano bodo dihale nežive stvari, kot denimo portret mojega najljubšega igralca, pevca ali športnika, ki bo visel nad mojo posteljo.

Sonata

TEŽKA NOGA

Hej, a vam nekaj povem? To sicer ne bo izzvalo pretiranega veselja, pa vendar. Skoraj celo leto že hodim po zdravstvenih ustanovah: slikanja, čakanja, čakanja in še enkrat čakanja (na srečo s spremeljevalko, brez katere bi končala v Polju).

In evo ti ga na! Na eni izmed teh ekspedicij se je pred čredo bolnikov v čakalnici naenkrat pojavil oziroma pred nas vrnil čisto pravi ščurek. Izgledal mi je sicer povsem zdrav. Moja prva reakcija je bil krik: »Uaaa, ščurek!« Nisem pa mu želela takega konca, kot ga je doživel. Neka gospa v neposredni bližini ga je brezčutno pohodila, vendar je še migal. Na to sem se odzvala, dajte mu morfij, da ne bo tako živalsko ubit od človeške roke oziroma v tem primeru noge. Pa me ni nihče uslišal. Mimoidoča sestra je očitno že vajena vsega hudega le skomignila z rameni in dodala, da zvečer pač pridejo na plačo.

Okej, ampak zdaj je ura 13.00, umrl je podnevi, v največji in najbolj strokovni bolnišnici. Kar se tiče pogreba in vsega, kar sledi, je revež končal v kanti za smeti.

Jana

DIVJINA

Na poti v mesto mi za dvig samozavesti ob strani stoji Krleža, ki pravi: »Nigdar ni tak bilo, da ni nekak bilo.« Pa je takoj lažje stopiti v človeško džunglo.

Metka

MEDVODE

Vsem občanom in občankam Medvod se zahvaljujem za izkazano pomoč in za nakup časopisa Kralji ulice v letu 2020. Še posebej bi rada izpostavila gospoda, ki me je obranil pred nasiljem pri Sparu.

Za denarni donaciji se zahvalujem neznanemu gospodu ter prijaznemu možu v plavi uniformi. Za podporo gre zahvala tudi Papirnici in knjigarni Čitanka.

V letu 2021 želim vsem državljanom in državljankam vse dobro!

Kaja

COVID

Ljubimka mi je povedala, da je njena teta dobila koronavirus in je v samoizolaciji.

Prijatelj pravi, da je korona navaden prehlad, moje mnenje pa je, da se je treba bolj resno vprašati, kakšna je resnica glede te bolezni.

Tvegajmo, vendar ne preveč!

Igor »G«

ANEKDOTE IZ PRODAJE

KORONASIESTA

Tik pred prazniki so končno sprostili ukrepe. Odprle so se trgovine, četudi le za en teden. In spet sem lahko na svojem delovnem mestu ponujala ulični časopis. Vesela, da bom ponovno videla stare znane obraze, sem se s širokim nasmeškom, skritim pod zaščitno masko, z vnemo vrgla v ponujanje časopisa.

Prav vesela sem bila, ko so me znani obrazi toplo pozdravili in mi dali vedeti, da so me pogrešali. Tudi letos ni manjkalo voščil, čokolad in raznoraznih daril. Od dveh kupcev sem dobila škatlico cigaret, kar me je zelo presenetilo in razveselilo. Ker so se ukrepi ponovno zaostri in bom do nadaljnjega odsotna in ne bom na svojem delovnem mestu, bi rada izkoristila to možnost in vsem zaželela manj stresno, bolj mirno, veselo in predvsem zdravja polno leto 2021.

Špela

SONČNI VZHOD

Leto 2020 nas je zaznamovalo z virusom, maskami in lockdownom. Življenje ni več takšno, kot je bilo prej. Vsi se še vedno trudimo, da bi lahko naredili kakšen evro ali dva, da lažje preživimo mesec. Težko je. Ljudje so našpičeni, živčni, nervozni, komunikacija je otežena. Želim si, da bi to čim prej minilo in da se življenje spet vrne na stare tirnice.

In vendar mi je v spominu ostala lanska nedelja. Snežilo je, nikjer ni bilo nikogar, tu pa tam je šla mimo kakšna družina. Čeprav so bile trgovine zaprte, sem se trudil narediti kakšen evro. Ko sem že skoraj omagal, saj sem bil že ves premočen in posledično premražen do kosti, mi je prišla nasproti v anorak zavita gospa. Lepo jo pozdravim in vprašam, če želi izvod Kraljev, pa me le ošvrkne s pogledom, se obrne in počasi odide naprej. Po kakšnih desetih metrih obstane in se prime za torbico, nekaj išče, pride proti meni in mi pomoli 20 evrov pod nos: »Gospod, tole se je našlo za vas.«

Joj, kar prekrizal sem se pred gospo, saj me je rešila krize. Tako sem imel dovolj za nakup špeže za drug dan. V hipu je posijalo sonce, čeprav je še vedno snežilo.

Jenko

Dogodki:

MARIBOR VIJOLČ'NI

Letošnje tradicionalno božičkovanje je zaradi vseh omejitev potekalo malo drugače. Novoletnega rajanja ni bilo, Božičkovo delo pa smo opravili kar sami ter darila raznosili od vrat do vrat. Veselje in odzivi otrok in staršev so bili dih jemajoči, saj nihče ni pričakoval našega obiska. S pomočjo akcije Skriti Božiček v organizaciji društva Humanitarček in pobude Uresniči željo, ki se je iz Avstrije razširila tudi v Švico in Slovenijo, smo lahko obdarili prek 200 vključenih članov in članic društva. Za večino obdarovancev je bilo to edino darilo, ki so ga prejeli v lanskem letu.

V letu 2020 so nas ves čas podpirali tudi dobri ljudje s socialnih omrežij, ki so nam pomagali opremiti tri stanovanja, ki smo jih namenili za izvajanje namestitvenega programa za brezdomne osebe. Ob tej priložnosti bi se jim radi še enkrat zahvalili ter ob tem poudarili, kako pomembno je takšno sodelovanje za nas, za skupnost, za ohranjanje vere v boljši jutri. Iskrena zahvala gre tudi vsem, ki so nam pomagali z donacijami hrane, prehrabnimi boni in drugimi dobrinami.

Hvala tudi vsem podjetjem, ki so odigrali vlogo Božičkovih pomočnikov. Pekarni Grosuplje oziroma skupini Don don, ki je posladkala in pobelila velika in mala usta s krofi. Lidlu, ki je ogrel široka ramena, Hofer je razveselil z igračami za otroke. DM je daroval mnogo dišečih darilnih paketov, ki so

Foto: arhiv KU MB

navlažili stare in mlade kože. Hvala tudi Anini zvezdici, ki je bila ena redkih organizacij, ki je v času prvega epidemiološkega vala delovala in donirala prehrabne pakete. Skupaj nam je mnogim uspelo polepšati negotove in stresa polne karantenske dneve.

Hvala vsem vam, ki ste z nami sodelovali, nas podpirali in verjeli v nas!

Vaše mariborske kraljice in kralji

014
KRALJI
ULICE

BOŽIČNO OBDAROVANJE

Konec lanskega leta smo v sklopu obstoječih programov društva in v sodelovanju z različnimi humanitarnimi organizacijami izpeljali tri akcije božičnega obdarovanja. Prva akcija je bila Pobuda Uresniči željo. Do konca novembra smo v dnevnem centru zbirali želje članov in članic društva, ki so konec decembra s presenečenjem in navdušenjem ugotavljali, da so bile te dejansko izpolnjene. Druga akcija je bila Skriti Božiček. Organizatorjem akcije smo posredovali šifre s seznamom 153 oseb, ki so v letu 2020 najpogosteje obiskovale naš dnevni center. Javnost je nato lahko sama izbirala, koga in s čim bo obdarila. Sporočamo, da je bilo skritih Božičkov toliko, da smo lahko obdarili tudi osebe, ki se na seznam niso uvrstile. In tretja akcija, ki smo se je lotili, se je imenovala Trije zimski botri. V tej akciji osebnih želja so sodelovali otroci, stari do šestnajst let. Svoje želje so morali likovno upodobiti na papirju, dela oddati in počakati, da se te izpolnijo. Do konca leta nam je uspelo obdariti več kot 300 oseb. Nekatera darila pa še čakajo na svoje lastnike. Iskrena zahvala gre vsem, ki ste sodelovali in omogočili nekaj neverjetnih božičnih trenutkov kraljem in kraljicam. Zahvaljujemo se skritim Božičkom, trem skritim botrom in pobudi Uresniči željo, ki so nas zasuli z darili. Solidarnost, ki ste jo izkazali, je neverjetna.

Društvo KU

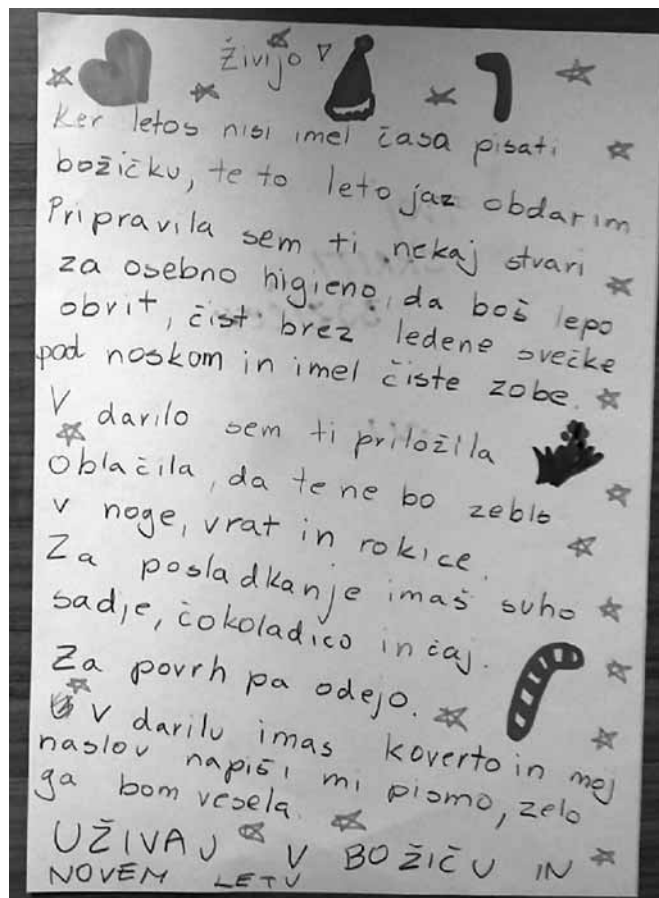

Foto: arhiv KU

Mariborska scena:

Renato Volker - Rene

KUHANČEK

Na predvečer katoliškega božiča sem napisal pesem, ki bo v letošnjem decembru nedvomno radijski hit. S tem bi moral biti zadovoljen, pa nekako nisem, ker govori o osamljenem božiču in o bolečini. Če kaj, je bil letošnji božič osamljen in prisiljeno patetičen družinski praznik. Še darila smo morali v naglici napaberkovati. Že ko sem pred skoraj 20 leti za Omarja Naberja napisal *Vse, kar si želiš*, sem se zaklel, da bolečina ne bo več moje črnilo. Zarečenega kruha se zgleda res največ poje. Pa prešaltajmo na potico in jaslice. To kolumno pišem na pravoslavni božič. Vmes so še judje ubrano godli bogu in detetu Odrešitelju. V pasaži Rotovža sem postavil lepe, za krompirjevo gajbico velike jaslice. V njih pa ni ne beguncev, ne brezdomcev, ne Arabcev, ne črncev, ne samskih žensk, še otroka ni. Da starca sploh ne omenjam. V hlevčku ob praznih, s pozlačenim pšeničnim klasjem postlanih jaslih samevata ovčka in osliček. Nad njima je iz dveh kirurških mask sestavljen sveti duh, ki ga poganja utripajoča lučka iz predvolilne kampanje SMC. In se živalici pogovarjata. SMC je tiho. Pa pravi ovčka, narejena iz opranega in počesanega Bavaria wolltex copata: »Ura bo devet, ki te pubec je?« In ji zaskrbljeni osliček, ustrojen iz stare volnene sive kape, odgovarja: »Spet izziva @#!...« Obdaja ju makovo polje, surovina za opij, ki je eden razlogov, zakaj so naši vojaki v

Afganistanu in bijejo bitko z Jadranko Juras. Božične potice je po pravilu zmanjkalo. Morda se še kak pravoslavni kos kje valja, mi pa že velikonočno rundo mesimo. Vmes bodo še krofi. In latkes. Lani so nam vzeli martinovo. Ampak v Mariboru so se ljudje zbirali na trgih v manjših skupinah, si postregli z narezki na alufoliji in testirali prehod mladega vina v staro. Malo žalostno, al ipak. Ni martinovo zastoj štajersko novo leto. Samo ne letos. Lanska praznika sta bila oba kastrirana, zato ni čudno, da se večina ni uprla represiji, rajala ob narodnjakih, ampak so samo cvilili. Trgi in ulice so samevali, kot samevajo črede konjev v prostranih stepah vzhodne Rusije, čakajoč na cepivo. Ampak jaz ne bi bil jaz, če ne bi ulici nadel uzde, jo zajahal kot podivjano kobilu in z njo dirjal čez ovire karantenskih prepovedi. Kas mi nekako ne gre več. Občasno sem celo v formi mladega pitbula, ki ga preprosti puci nepremišljeno požene v divjo akcijo. Posledice? Kup modrih kuvert in večinoma neodprtih položnic. Odločil sem se, da imam sindrom Janša Hojs. *Sue me*. Mama rada reče: »Spet si dobil lepe pozdrave.«

In tako sem tri tedne kljuboval kretenskim ukrepom o prepovedi kuhanega vina v javnosti. Vsak dan ob 17. uri sem se pojavil na Grajskem trgu. Okrog vratu sem imel obešeno veliko termosko iz časov, ko so se češki turisti vračali domov z Jadrana in za sabo puščali kamp opremo, ene dva litra in pol drži, in drugo, litrsko, na hrbtu v majhnem nahrbtniku. Na termosko sem obesil kuhinjsko krpo z napisom *Kuhanček: UP-ornik5, 1919*. Razkoračil sem se pred svetim Florjanom, ki je posodil večinoma podarjenemu vinu vodo, in vpil kot jesihar, ja, vino ni bilo pretirano sladko: »Zgodovinski dogodek. Kuhano vino. Prvo ilegalno kuhano vino v Sloveniji. Zbiram prostovoljne prispevke za društvo UP-ornik in vas nagradim s kuhanim vinom.« V prevodu za močvirnike: »Vi meni cin cin, jaz vam dam vin.« Reakcije so bile različne. Velika večina se je ob besedi »ilegalno« nasmehnila, in to je bil prvi znak, da so potencialni darovalci. Ja, nasmehnila so se mi. In za to, da sem videl nasmeh, so morali biti brez mask. Šel sem kak korak vstric z njimi in zabavljal. Potem so se ustavili, pokramljali smo, celo rokovali in objemali smo se, natočil sem jim kuhančka in v žep

Jasna Kozar

Nazaj v bodočnost

prejel kak evro. Najbolj darežljivi so za požirek dišeče, aromatične, po klinčkih in cimetu dišeče svete vodice dali tudi po 20 evrov. Povprečje je bilo pet evrov za dva lončka. Pošteno. Otroci so bili deležni mini čokoladnih medvedkov ali zlatih čokoladnih cekinov. Kljub vsemu smo ohranili človečnost. Strah je izhlapel kot maligani iz kuhančka. *Hasta la victoria siempre*. Druga skupina, resda manjša, je preko mask oprezala, kaj neki se derem, in se ni pustila motiti. Večinoma. Redki zamaskiranci so popustili pritisku zakonodaje in se ustavili na kozarčku. Dan, ko bo zakon zavednemu in žejnemu Štajercu preprečil piti kuhano vino na ulici, je zgleda še daleč. *Weinrebe macht frei*.

Skupina *nouveau riche*, kot bi jih imenoval, arogantni novonastali samozadostni podjetniki v dolgih bombar plaščih in z nekimi napisi na trenerkah, pa se je obnašala, kot da me ni. Nekdo me je celo vprašal, kdo bo od tega davek plačal. Tako so se skozi zgodovino verjetno počutile lezbijke. Za družbo niso niti obstajale. Pol pa se bori za lastne pravice, če te pa niti ni. Res pa je tudi, da sem bil deležen opazke: »Jebem ti mater pedersko!« In: »Kak jas totiga nea morn viet.« Nič me ne glej, pubec, samo dnar daj pa ii. Mamo pa pri miru pusti, ma ona okus za moške. V treh tednih sem za dober namen zbral preko 2200 evrov. S tem pa sem zadovoljen. Zelo. Hkrati me vse skupaj žalosti. In smo spet pri solzah. Kako žalostno je, da moramo klovni zbirati sredstva za preživetje ranljivih skupin, ki jih vladna politika porine na rob obupa, in potem nam, ki se trudimo imobilizirati te polomljene ude, da vsi skupaj ne izkravavimo, v odprte rane tlači jabolka navdiha. Ogabna gnila jabolka upanja in samovšečnosti. Na sprehodu ob Dravi, med hranjenjem labodov, je mimo mene plula *baby blue* kirurška maska. Ustavila se bo tam nekje na jezu v Zlatoličju in oglodani veji zašepetala, da je samo izvidnica, da je samo prva lastovka te nesrečne pomladi, ki se je tako zelo veselimo in bojimo hkrati.

Pust je pred vrati. Naj kurenti odnesejo ledeno kraljico obupa in jo napojijo s kuhančkom. Pol pa z ježevko po nagi riti.

Foto: arhiv KU

Klavdijin zdravstveni kotichek:

Klavdija Stanonik, Društvo Stigma

PEDIKURA

V okviru Operativnega programa za izvajanje evropske kohezijske politike (2014–2020) Ministrstvo za zdravje koordinira program Razvoj in nadgradnja mreže mobilnih enot za izvajanje preventivnih programov in programov zmanjševanja škode na področju prepovedanih drog. Gre za deset programov terenskega dela z uporabniki prepovedanih drog v izbranih nevladnih organizacijah in zdravstvenih institucijah, ki zajemajo aktivnosti preventive, zmanjševanja škode, zdravljenja in zdravstvene rehabilitacije.

Teden je naokoli in spet je tukaj petek. Ob petkih v društvu Stigma opravljam prostovoljno medicinsko in estetsko pedikuro, ki sta si med seboj dokaj podobni. Za estetsko že ime govori samo zase, kaj naj bi bila, medicinska pedikura pa se osredotoča na zdravljenje

otičancev in kurjih oces ter na sanacijo ragad.

Začnem ob devetih zjutraj, ko je naročen prvi uporabnik. Glej ga zlomka. Še pred tem pride drugi na prevezo rane. Oskrbim ga, saj je to bolj nujno kot nega nog. Pri nas izvajamo storitve brez predhodnega naročanja. Včasih je gneča, drugič bolj zatišje. Vsakomur pomagamo, če sta le čas in volja.

Uporabniki so zelo presenečeni, da je pedikura brezplačna. Meni pa je super. To je moj konjiček. Noge najprej namakamo v topli slani vodi. Nato se lotim dela. Najprej postrgam staro in poroženelo kožo na podplatih stopala ter saniram kurja očesa in otiščance. Nato se lotim nohtov, ki jih je treba pristrichi in pobrusiti. Pedikuro zaključim z masažo nog do kolen.

Uporabniki so zelo zadovoljni. Nekateri

Vir: Free-Photos

se redno vračajo enkrat na mesec, drugi hodijo na vsake toliko časa. Želim jim sporočiti, da so vsi dobrodošli.

016
KRALJI
ULICE

PAPARAZZI ZA REVEŽE

foto: Jaka Prijatelj

7. 1

Eno večnih vprašanj. Kje me najde model ob treh zjutri, medtem ko gleam Peaky blinders in jem rutelo na žlico, da mi pove, da je Nigerijski princ in mi hoče dt keš, Bro. Jst na te fore ne padam že odkar mi je fotr reku, da mi da 100 dolarjev, če mu operem auto. Nikol nisn vidla denarja. Torej ZAKAJ je princ kej drugač? Mislm, če smo iskreni, model bi se na neki točki prklopu na moj račun... in pol bi ugotovu, da mam gor manj keša kot on... in kaj pol? Bi počaku na JJ-jevo študentsko olajšavo? Al bi se mu pa sam smilila in bi mi princ nakazu mal Flik. Iskreno, mogoče celo kdaj odpišem. Ko bom stara pa z desetimi mačkami in se mi bo zahotl mal akcije v lajfu lol. Do takrat pa, moj dragi Nigerijski princ (k mu je po čudni logiki ime William) ... srečno z iskanjem tvojih bogatih sorodnikov iz Evrope!! ♥

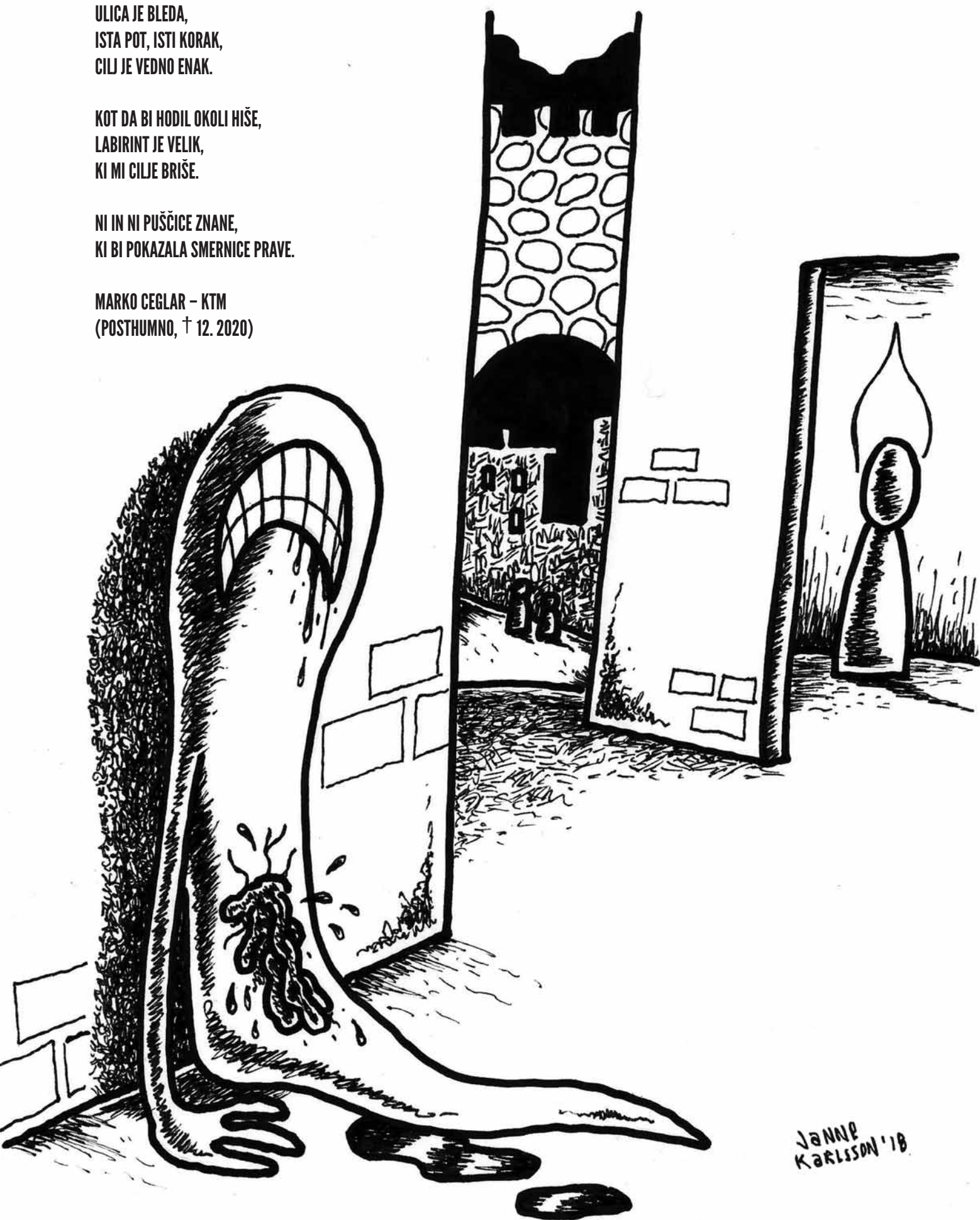
KAM?

ŠIROK SPEKTER POGLEDA,
ULICA JE BLEDA,
ISTA POT, ISTI KORAK,
CILJ JE VEDNO ENAK.

KOT DA BI HODIL OKOLI HIŠE,
LABIRINT JE VELIK,
KI MI CILJE BRIŠE.

NI IN NI PUŠČICE ZNANE,
KI BI POKAZALA SMERNICE PRAVE.

MARKO CEGLAR – KTM
(POSTHUMNO, † 12. 2020)

K**C PA 2020!, DOBRODELNO PREKLINJANJE LETA 2020 ZA KRALJE ULICE V 2021

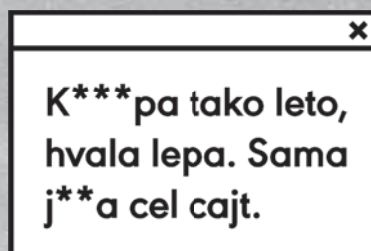
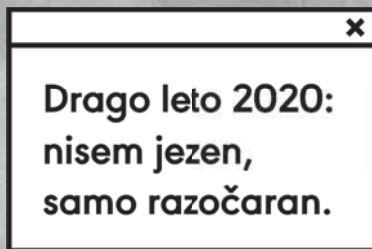
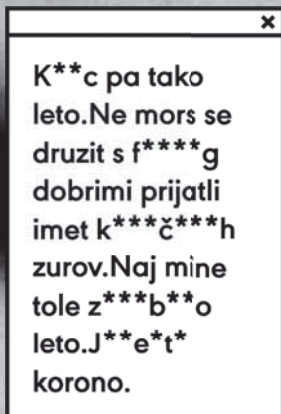
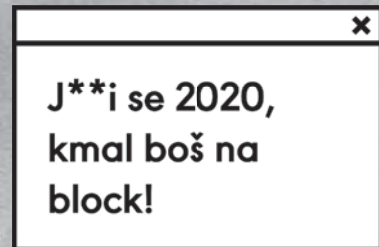
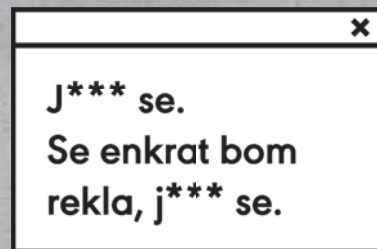
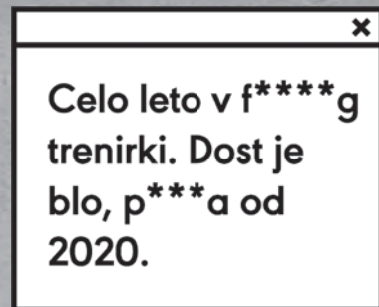
Leto 2020 je bilo še slabše, kot bi lahko napovedala najbolj črnogleda vedeževalka. A zaključek 2020 in začetek 2021 vseeno nista bila tako grozna. Svetovalno podjetje Pristop je namreč decembra pozvalo zaposlene, naročnike in vse ljudi dobre volje na spleto, da letu 2020 povedo, kar mu gre. Cenzurirane psovke je Pristop pretvoril v finančna sredstva, ki jih je podaril našemu društvu (za vsako * je daroval 1 evro). S pomočjo donacije bo pomladi prenovljena čajna kuhinja dnevnega centra, del sredstev pa je bil namenjen prav posebnemu kosilu, ki so ga z dobrimi željami Pristopovci postregli brezdomnim v Ljubljani, Mariboru in Novem mestu. Z vami delimo najbolj sočne želje, ki so ostale v letu 2020. Naj bo leto 2021 bolj po našem in vašem okusu!

Društvo KU & Pristop

019
KRALJ
ULICE

1. 2020? J***t ga.
2. Drago leto 2020, odZoomiraj se nazaj v p***o mater**. Želiva ti večnost na dial up povezavi! T & G
3. »Koronca, koronca na steni povej ... katero leto najbolj zaj***no bilo je doslej?« »Oh, dragi, oh, dragi, to zagotovo je leto, v katerem dvajsetica se dvakrat ponovi.« »Le pošlji ga v k***c in mu povej, naj vzame to masko, sp*** tja nekam, je** se sam, naj gre v pozabo pa naj nikdar ga ne vrže nazaj.« Tristokosmatihmedvedov, krsценmaticek, prmejdun, da je res.
4. J****mast, leto 2020 je bilo pa res za en k****c.
5. Leto 2020. Če misliš letu 2021 predat f****g štafetno palico, ti kar zaj povem, da o ***bi. Dost te mamо, f****g spokaj.
6. K*** pa tako leto, polno podrtih načrtov, razočaranj, izolacije, stisk, samote ... Ko je upanje, da bo enkrat vsega konec, edini pogon, da še vztrajamo.
8. P****, če mene vprašаш, bi ta f****ing korona mogla vsebovat zvezdice. Ampak k****, itak mene noben ne vpraša, tko da ... od**** 2020, za vedno, forever, ciao!
9. **** * *, ***, ** ***** * *. ** ***** * *
10. Drago, f*** leto 2020, hvalа za rojstvo mojega sina, vendar f*** korono pa lahko obdržiš.
11. Drago leto 2020, lahko greš mirno v tri p***e matеrne. Upam, da te čim prej pozabim, ti p*****no leto. Ne razumem, kako si uspelo z****ti toliko stvari v samo 366 j****ih dneh.
12. Nočem preklinjati. Bom vseeno napisala *****, da bodo Kralji ulici kaj dobili. Srečno!
13. P*a ti materina, 2020, sp*i že enkrat na smetiščе zgodovine. Pa to k*evo korono vzemi s sabо.
14. J**i se, 2020, še zadnje študentsko leto nisem izkoristila, kot bi se spodoblo. Namesto žurk do jutra je bla edin pižama, od jutра pa do naslednjega jutра.
15. Drago k***** leto 2020, ko je Mariah f***Carey pela All I want for Christmas is you, ni mislila k*****korone. Hvalа za piko на I na tem letu. Naj se čim hitreje konča.

PRISTO9

Gostujoči kolumnist:

Dario Zadnikar

VIRUS IN OBLAST

Foto: osebni arhiv

020
KRALJI
ULICE

Kmalu bomo praznovali obletnico, kar so nas vtaknili v socialno izolacijo, karanteno, policijsko uro z namenom omejevanja gibanja, pa tudi preganjanja ljudi, ki ne mislijo tako, kot hoče oblast. Ukrepi in neukrepi po svetu se precej razlikujejo, a zdi se, da pandemije ne bo konec, da se virus ne ozira preveč na različne eksperimente, ki jih izvajajo nad populacijo. Po dveh mesecih strogih ukrepov v eni državi je tam število okužb in žrtev bistveno višje kot v sosednji državi, kjer življenje ni tako omejevano in nadzirano, otroci hodijo v šole, po medijih pa ne strašijo ljudi razni »strokovnjaki« in politiki, ki se, povrh vsega, prepirajo med seboj tako, da ljudje ne vedo, kaj jim je storiti. V enem trenutku z letalsko parado slavijo konec epidemije, kmalu za tem pa iščejo »krivce« za to, da epidemije ni konec. Vse skupaj spominja na srednjeveško ubadanje s kugo, kjer so glavna orožja bili cerkvene procesije in preganjanje čarovnic in drugih grešnikov, ki naj bi zakrivali to nadlogo. Še nedolgo nazaj smo se smejali takratni »strokovni« pomoči zdravnikov, zamaskiranih v nekakšne ptičje maske, kjer so kljune napolnili z začimbami, saj so menili, da se bolezen širi z zatohlím zrakom. Upamo lahko, da je današnja medicinska pomoč le bolj učinkovita kot tista srednjeveška, vse drugo pa je bolj ali manj enako. Ob vseh možnih strokovnjakih in politikih pogrešam predvsem iskrenosti, ki ne bi ne njim ne ljudem škodila:

»Drago ljudstvo, o tem virusu, tako kot o tistih, ki povzročajo prehlad, AIDS ali raka, ne vemo še vsega. Znanost in država nista vsemogočni.« Ljudje bi zlahka prišli do sklepa, da se je treba držati nekaj osnovnih pravil, tudi tistih priporočil, ki niso dokazana, kot npr. nošenje papirnatih ali tekstilnih nagobčnikov, a se jih vseeno dajmo, če po nekem naključju rešijo nekaj življenj. Ljudje bi ukrepali tako, kot jim narekujejo konkretne okoliščine v njihovih skupnostih: v družini, soseski, mestu in podeželju, v šolah, domovih za oskrbo, delovnih okoljih itn. Ljudem, ki se spoznajo na specifične okoliščine njihovega življenja, bi morali zagotoviti strokovno in materialno podporo, da bi se avtonomno spoprijemali z nevarno nadlogo na lokalnih ravneh.

To, čemur smo priča, je globalni neuspeh, ki je posledica iluzije o svetu, v katerem živimo. Ena od teh iluzij je vsekakor tista srednjeveška, ki krivdo zvrča na grešno uživanje: na domnevne razvratne žure na plažah, Bakhove veselice, preoblečene v sv. Martina, kofčkanje, kjer se porajajo prekucniške ideje. V to skupino preganjanja užitka sodi očitane tistim »drugim«, da so razvratni in kužni. Še posebej, če po mestnih središčih tudi protestno kolesarijo, nakar jih je treba drakonsko kaznovati in to politično preganjanje potem prikazati za protivirusne ukrepe. Virus je tudi priložnost za razširjanje strupenega patriotizma, saj je znano, da prihaja

Teja Bakše

Habitus contra mortem

z one strani meje. Vsa farsa in neuspeh pa ne prihajata zgolj iz tega temačnega prazgodovinskega obdobja, ampak sta posledica naših modernih konceptov. Visoka moderna s postopnim oblikovanjem nacionalne države in standardizacijo ljudi v abstraktne državljane, skupaj s kapitalističnim razkrajanjem skupnosti in individualizacijo, vzpostavi piramido, kjer je zgoraj oblast (pri nas pa v tem trenutku »ablast«), spodaj pa amorfna množica državljanov oz. ljudstvo. Oblast (oz. »ablast«) si domišlja, da poseduje tehnično znanje za upravljanje družbe, na osnovi katerega vanjo posega in jo »popravlja«. Oblast je aktivna, ona »ve«, kam in kako, ljudstvo pa je pasiven sprejemnik teh ukrepov, je zgolj državljan, ki sme biti aktiven le kot patriot, ki sledi modrosti tistih zgoraj. Šele ko se s to shemo vzpostavi množica osamelih posameznikov, jim je dovoljena »demokracija«, kjer si občasno in čudežno izvolijo vedno enako delujočo oblast. Seveda posamezniki nikoli niso do konca standardizirani v državljane in potem sledijo oblasti s figo v žepu, z enako pasivno nepokorščino in ignoranco kot od oblasti pričakovana pasivna pokorščina. Tudi najbolj razumne ideje se tako ne morejo uveljaviti.

Zgoraj imamo pogled upravljalca družbe, ki zahteva, da je situacija spodaj pregledna in obvladljiva. To preglednost in »razumljivost« doseže na ta način, da izdela neko statistično povprečje, ki zatire vse lokalne posebnosti. »Družba« je dejansko le ta statistična fantazija oblasti, ki v resnici ne obstaja. Resnična je zgolj precej nepregledna raznolikost ljudi in njihovih vsakdanjih povezav, ki jo ukrepi oblasti vedno zgrešijo.

Epidemije torej oblast ne more ustaviti. Oblast lahko le nudi vse potrebne materialne, strokovne in organizacijske vire ljudem, ki na lokalnih ravneh avtonomno vodijo skrb za ljudi. Nikakršna »vojna« proti virusu ne zagotavlja uspeha, saj virus, če smo natančni, ni niti živo bitje. Gre za skrb za sočloveka. V osnovi je empatija, etika. Stari Grki so temu rekli politika. To, kar se gremo danes, ni politika, temveč upravljanje družbe, ki pasivizira ljudi. Smrt družbe, ki omogoča smrtonosnost virusa.

**TUDI NEUMNOST JE LAHKO ASIMPTOMATIČNA.
NEKATERIM SE NA PRVI POGLED NIC NE VIDI.**

RENE

ANARHIST 82

GEORGE ORWELL 1984.

TOTALNO KONTROLIRANI, NADZOROVANI.

CIA, KGB, BND, SICHERHEITSDIENST, MOSSAD,

STASI, UDBA, SDV, SECURITATE.

ONI SO PROTI.

BRIGATE ROSSE, ROTE ARMEE FRAKTION, ETA, PLO.

POTEM IZGINEŠ. BREZ SLEDU.

BAD FORSCHAU, LUBYANKA, Z.O.K.R., UPK.

POT BREZ VRNITVE!

ČRTOMIR CLONSKY

Kraljevi recenzor:

ANIMATEKA 2020

17. Festival animiranega filma je potekal od 30. novembra do 9. decembra 2020.

Ljubitelji in ljubiteljice risanih filmov so projekcije spremljali prek spletne platforme, ki je preselila dogajanje na širši, bolj abstrakten prostor. Občinstvo je izbiralo med sedmimi celovečerci in 252 kratkimi animiranimi filmi avtorjev in avtoric iz srednje in vzhodne Evrope ter domačih logov. Pester umetniški repertoar so upodobile naslednje sklopi festivala: jagodni izbor sodobnih del s celega sveta, zgodovina animiranega filma, animirani dokumentarni filmi, mednarodna panorama, pregled evropskega študentskega filma ter slovenske premiere najnovejših celovečernih risank.

Idejna zasnova festivala je pravzaprav vabilo otrokom in otrokom po duši, da se seznanijo z ustvarjanjem animacij in postopkom animiranja ter neskončnimi možnostmi, ki ponujajo različne načine, kako svoje notranje ideje preleviti v realno okolje, bodisi s svinčnikom ali barvico bodisi prek profesionalnih oblikovalskih programov. Animacije se v osnovi lahko lotimo sami z

Vir: animateka.si

najrazličnejšimi objekti in figurami iz plastelina, gline, papirja, ki jih med seboj premikamo po vsakokratni sliki kompozicije in načelih likovnega reda. Z domino efektom se zaporedno predvajane sličice zlijejo v celoto – film. Omeniti velja še super strokovno delavnico animacij, AnimatekoPRO, ki vsako leto združi poklicne animatorke in animatorje pri izmenjavi idej in izkušenj. Organizator Animateke, Društvo za oživljanje zgodbe 2 koluta, letos ni mogel izraziti vseh čarov festivala, pri čemer so

razvjenke in razvajenci najbolj pogrešali predvsem igriva druženja in razkošne pogostitve. V preteklosti je bil festival prisoten tudi v nekaterih manjših slovenskih mestih, festivalska dogajanja pa popestrita tudi Poletna Animateka in festival StopTrik.

Za tiste, ki so bolj oddaljeni od Ljubljane, bo Animateka tudi v prihodnje poskrbela za dodatno opcijo spletnega gostovanja.

Jan Omahne Femec

SPREHODI: OSTROVRHARJEVA POHODNA POT

Čas korone je čas za poležavanje doma na fotelju, buljenje v TV in neprestano prehranjevanje? Napačno! Ravno to je tisto, kar najbolj vpliva na naše nezdravje. Pomanjkanje vitamina D postaja pri marsikomu že kar nevarno. Zato je treba iti ven. Pa ne le po ulicah, ki človeka še bolj zatravmirajo, ampak v gozd, v naravo.

Slovenija je gozdna država, in čeprav smo zaprti v svoje občine, se v vsaki najde kos divjine, kjer ni ne hiš ne asfalta. Glede na to, da živim v Ljubljani, sem se odpravil odkrivat njene gozdove. Tokrat sem prehodil Ostrovrharjevo pohodno pot. Lep sprehod. Na počasi. Krožna pot, ki

sem jo prehodil v treh urah. Oči in duša so kar norele od navdušenja. Res! Ste vedeli, da imamo v Sloveniji kamnolom mlinskih kamnov? Za kaj takega še nisem slišal, sem pa to videl na tej poti. Tudi potok Besnica te slušno in vizualno spravi na obrate. Pa po hribčku gor, dol in naravnost. Noge so kar pele od veselja. In našel sem se vitamina D, korona mene že ne bo položila. Zajebal sem jo.

V treh urah nisem videl ene hiše. Le drevje, potok, izvir, naravo.

Taubi

Foto: osebni arhiv

ZAHVALA

Podjetju CONSORTES d. o. o. se iskreno zahvaljujemo za donacijo 2000 medicinskih mask v namene civilne uporabe.

Društvo KU

KRALJI ULICE IN KRALJ DOBRE VOLJE

Moj odmor za malico v službi je prav poseben ritual. Ker med malico rada nekaj na hitro pojem, se med odmorom odpravim v trgovino, pred katero skoraj vsak dan srečam izjemno srčno osebo, Dušana. Res je DUŠAn. V nadaljevanju bom opisala, zakaj.

V današnjem tempu življenja, prioritetah in neskončnih obveznostih se zdi, da smo ljudje pozabili na svoje prvinske vrednote. Vsak je zatopljen v svoje delovne naloge in že vnaprej razmišljamo, kako bomo šli po otroka v vrtec, kakšno ultra bio kosilo bomo skuhal, s katerimi didaktičnimi pripomočki bomo razvijali motorične sposobnosti otroka, kako bomo telovadili, kaj vse še moramo postoriti pred spanjem, da službenih obveznosti sploh ne omenjam. Vsak zamišljen v svoje misli, če pa že to ne, pa zagledan v svoj magični telefon, ki stalno cignlja in brni ter bolj kot kdor koli zahteva našo stalno pozornost.

Ker tudi to ni dovolj, pride še teta korona, ki marsikomu vzame službo, zdravje, celo življenje, če ne drugega pa

voljo in zagon ter – vsaj zame zelo pomemben – stik z ljudmi in socializacijo. Pogovori v pisarni, kava s prijatelji, martinčkanje na sobotnem soncu ob kuhanem vinu v lokalu sredi Ljubljane, objemanje in druženje. Kot da ljudje že tako nimamo dovolj mask na svojem obrazu, so nam dodali še eno, zaščitno.

A vendar, kar nam lahko ostane, je naš odnos. Do sebe in do drugih. Optimizem in dobra volja. Takšna, kot jo ima Dušan. Ko me zagleda na sto metrov, zakliče: »Ciao bella!« Vprašam ga: »Kako si pa kaj danes?« Odgovori: »Fantastično!« In moj dan postane lepši. Ker sem potem fantastično tudi jaz. Nalezljiva in predvsem iskrena dobra volja, ki se zagotovo širi hitreje kot virus. Zame Dušan ni le kralj ulice, ampak kralj dobre volje in odličen predstavnik optimizma in vrednot, ki so na žalost pri nekaterih že izbrisane.

Morda klišejsko in vsakdanje, pa vseeno napišem: vsakemu dnevu dajte priložnost, da postane vas najljubši. Ne glede na čas, krizo ali sto drugih

Foto: osebni arhiv

izgovorov, ki jih najde le tisti, ki jih išče. Nasmejte se sočloveku, pa naj bo to vaš ljubeči partner ali neznanec na ulici. Namesto v telefon pogledjte nekomu v oči. Ohranjanje socialnih stikov, izrekanje lepih besed in pogledi v oči še niso prepovedani, zagotovo in preizkušeno pa vam polepšajo dan!

In se ena zaključna misel: življenje sploh ni tako kratko, le mi se (pre)pozno začnemo zavedati, da živimo. Torej, bodi kot Dušan. Živi in se smej vsak dan!

Nina Zakrajšek

PRIJAZNOST NAS NIČ NE STANE

Ponujati časopis Kralji ulice ni tako slabo, je pa veliko odvisno od lokacije in od ljudi, ki jih srečuješ, pa seveda tudi od prodajalca samega. Žal je to početje še vedno delno stigmatizirano, najpogostejši razlog je nepoznavanje projekta, pa tudi slabe izkušnje z nekaterimi osebami, ki ponujajo časopis. Sam pri komunikaciji s strankami večinoma doživljam lepe trenutke. V štirih letih ponujanja Kraljev pred trgovino v Savskem naselju sem s strankami spletel trdne vezi. Sprva je bilo s strani oseb, ki so prihajale v trgovino, nekaj nerazumevanja. Sčasoma smo se prek pogovorov bolje spoznali in sedaj lahko napišem, da tja hodim z veseljem. Ljudje so prijazni in razumevajoči, vsaj večina. Vedno več rednih strank imam in vedno več pozitivnih povratnih informacij. Z mnogimi sem vzpostavil pristne in prijateljske odnose. Ko kupijo časopis, si vzamejo čas za krajši pogovor o tem in onem. Tudi s tistimi, ki časopisa ne kupijo, se zapletemo v pogovor. Ker vse kar dobro poznam, je takšen pogovor del vsakodnevne rutine, del službe, če tako hočete.

Med njimi je tudi Nina Zakrajšek. Zdi se mi, da sva prijatelja že od prvega srečanja, nekako sva se ujela. Z njo – kot tudi z večino njenih sodelavk in sodelavcev s Fursa – je prav prijetno poklepetati. In takšni trenutki odtehtajo ponujanje časopisa v vročini ali mrazu, pa tudi kakšne neprijetne momente. Dovolj je že prijazen pozdrav, nasmeh, lepa beseda, in dan je polepšan. Prijaznost nas nič ne stane, naredi pa ogromno. Nihče ni tako reven, da ne bi mogel pokloniti sočloveku nasmeha in lepe besede. In nihče ni tako bogat, da tega ne bi mogel sprejeti. Nina in njeni sodelavci in sodelavke na finančnem uradu mi polepšajo vsako naše srečanje, zato se jim iskreno zahvaljujem. In ne samo njim.

Za vsak trenutek prijaznosti se želim zahvaliti tudi vsem ostalim, ki jih pred trgovino dnevno srečujem, njihova prijaznost je nalezljiva. Srečanja ustvarjajo prijetno vez med nami, kratke družabne stike, ki jih v današnjih razmerah pogrešamo. Vsi ste krasni. Vsak dan znova z veseljem pridem na svoje delovno mesto in zaradi vas sem

Foto: osebni arhiv

vsak dan dobre volje. Ostanimo prijazni drug do drugega. Bodimo kot Nina! Vsem bralcem in bralkam časopisa želim srečno in zdravo 2021!

Dušan Marovič

Dušan Šarotar, Društvo slovenskih pisateljev

PISMO ZA IVANA

024
KRALJI
ULICE

Sedel je na stopnici pred vrati pekarnice. Sključen, potegnen vase in zamišljen, pa vendar svetlih, široko odprtih oči, ki so opazovale svet iz nekega drugačnega prostora. Z žalostjo, pa vendar ne obupano. Opazil sem ga takoj, ko sva stopila s koles, najini pogledi so se zagotovo staknili, mimobežno, pa vendar dovolj, da je vzvalovala gladina in pustila sled na površini spomina. Vstopila sva v prodajalno po nedeljski kruh. Zares bi morebiti pozabil nanj, na naše naključno srečanje, če naju ne bi prijazno ogovoril, ko sva stopila iz prodajalne z dišečo in še toplo štruco v rokah. »Ali sta vidva iz Prekmurja?« je rekel prijazno in navihano. Še vedno je sedel na isti stopnici in se mi nasmehnil. »Ja,« sem rekel s poudarjenim akcentom, »ampak zdaj že dolgo živim tukaj. Ti tudi si od tam?« sem vprašal. Pomolčal je in rekel: »Mama je bila iz Bogojine, tam imam gozd in mogoče stoji še tudi hiša. Dolgo že nisem bil tam,« je rekel otožno. »Lepo govoriš po prekmursko,« sem rekel navdušeno. »Kako je zdaj kaj tam?« je vprašal hrepeneče. »Oh, tam je lepo,« sem rekel, »moraš iti pogledat. Kako ti je ime?« sem ga moral vprašati, tega mojega rojaka. »Ivan,« je rekel. Poslovili smo se in midva sva se odpeljala proti bližnjemu domu. Zdaj ko pišem, mi znova zvenijo med vrsticami njegove besede. To je pismo za Ivana.

Vem, da je pisanje iskanje doma, pesniki pa so brez domovine. Zato pravim, da je morja z vsako besedo manj, odmika se in v meni raste zemlja, ravnica. Tista brezdanja ravnica, kjer so edine vertikale cerkveni zvoniki, drevoredi topolov in seveda človeške postave, pokrite s črnimi klobuki ali debelimi rutami. Vsa ta minljiva in s kulturo prežeta znamenja, ki so kot svetilniki na oddaljenih otokih, postavljena po ravnici, pričajo o tem, da je tukaj vse usodno razpeto med nebom in zemljo. V ravnici ali v neskončni ravnini je človek vedno na robu in hkrati v središču sveta, ki se zanj odpira na vse strani, edina gotovost je horizont, kjer se stikata brezdanost in končnost. Človek na poti čez belo ravnico nosi na ramenih vso težo neba. Pa vendar je ta prekmurska ravnica, kjer sem prvič shodil in spregovoril, pravzaprav le predpražnik, ozek prehod v mogočno odprto Panonsko nižino, prek katere lahko prisluškujemo svilenim stepskim vetrovom, ki še danes hodijo pesnikom v sanje. In tako tudi ta panonska zemlja ni zgolj ravnica, marveč je predvsem nagubana, vzvalovana kot morje ter tudi gričevnata, posejana s številnimi vulkanskimi osamelci, pravzaprav otoki, ki so se dvignili na dnu nekdanjega Panonskega morja. Na teh skopih, plitvih, s soljo nasičenih otoških legah, tako sredi morja kot sredi ravnice, danes zori v tihih kletih veliko in skrivnostno vino, z značilnim globokim in nezamenljivim okusom po zemlji. Pesnik mora hoditi za svojo pesmijo, tako kot mora vinar iti za svojim vinom.

Poševno pada jesensko sonce na pastelno zelene goričanske griče. Nepokošeni robovi in rokavi travnikov počasi sivijo in se nagibajo proti zemlji, v visoko rumenkasto nebo se vijejo samo še suhe veje, s katerih padajo zreli sadeži, kot darilo in hkrati kot tiho svarilo, da si visoki čas izobilja in čas zamiranja stojita tesno nasproti. Blizu sta si kot zlato grozdje in sladki mošt, a kmalu bo razlika med njima rasla, ločila ju bo temna klet. Le kdo ju še zmore ločiti, prepoznati letnik, smo se pozneje spraševali, ko smo okušali iz zadnjega soda, ki je še hranil spomin na minulo leto. Pravijo, da je v zaokroženem in poglobljenem vinu zapisan spomin, kot bi bral s kozmičnega koledarja. V vinu so skriti sonce, veter, zemlja in dež. Pozoren bralec in več opazovalec, ki pozna govorico vina, pa v

njem poleg barve in cvetice prepozna še vinogradnikov jezik, kot občutek, navdih in spomin. Recimo temu, da iščemo dušo vina.

Jutra so sveža, vendar zgodnji hlad je še na videz daleč, kot bi še vedno posedali v podaljšanem poletju. Ta dan, ko smo trgali grozdje, ni bilo videti megle niti v ravnici, ki jo običajno opazujem z goričanskega praga. V daljavi opazim tudi veduto mesta, prepoznam ga v svoji notranji predstavi, ki mi je bila morebiti že vrojena, kot nasledstvo, ali pa mi je bila samo posredovana, kot dediščina, ki se neslišno prenaša iz roda v rod. Zdaj ko se spogledujem z mestom v ravnici kot na fotografiji, slutim, da bi ga prepoznal tudi ovitega v meglo ali pokritega s temnim baldahinom. Pokrajina s svojim značilnim naravnim reliefom in osvetljena z notranjo svetlobo, kot bi vsakdanji svet, ki ga nosimo edino v sebi, ne bil osvetljen samo s soncem in umetno lučjo, marveč je podoba domačega sveta, ožarjena še s skrito lučjo. Ta nevidna, notranja svetloba, ki ji pravim atmosfera, vzdušje, tudi občutek, je morebiti zares neubesedljiva, pa vendar je vsakomur dano, da čuti njen notranji ritem in melos.

Trgatev je pri nas še vedno veselo opravilo, obred, ki se ponavlja v ustaljeni in poznani družbi. Mize so obložene in hiša polna vznesenega pričakovanja. To je najvišji čas za pospravljanje, obiranje, mletje in stiskanje grozdja, in tudi trenutek za nagel, dokončen in nepovraten prehod v tišino. Vse, kar je bilo obsijano in predano soncu, megli, nevihtam in človeški skrbi, bo odslej shranjeno v sodih. V temi, globoko v hladnih kletih, se bo nadaljevalo novo, skrivnostno življenje vina. Od kletarjeve veščine, navdih in značaja je odvisno, kakšno zgodbo nam bo pripovedovalo mlado vino. Za obred so potrebni samo zaokroženo vino, globoka poezija in dobra družba.

Naravna ali kulturna krajina s svojimi zunanjimi znaki priključuje v spomin tudi značilen sentiment, občutek, ki mu tukaj še vedno pravimo duša, s katero ljudje poskušamo vedno znova pričati o svojem tukaj in zdaj. Pravijo, da je prav melanholija tisti avtentični izraz panonske duše, ki se lepo poda tudi prekmurskemu človeku. Pa vendar, kot je zapisal že pesnik Kajetan Kovič, ne smemo pri tem preprosto enačiti pojma melanholije zgolj z žalostjo, marveč gre pri tem misliti na nek globlji in širši pojem, ki mu lahko pravimo otožnost. Gre za občutek, ki ga nezmotljivo pričara glasba, tudi ciganska, tista velika panonska muzika, v kateri pojejo violine, basi, harmonike, cimbale in bobni. Otožnost, ta nedoumljiva stepska melanholija, v sebi nosi žalost, ki pa ni samo smrt, in tudi vznesenost, ki pa prav tako ni samo veselje ali pijanost. Otožnost torej, melanholija, ki je hkrati tiha, vase zaprta, brezdanja in tudi razigrana, široka ter odprta kot duša.

Po tisti nedelji, ko sem srečal Ivana pred pekarno, sem še nekajkrat obkrožil s kolesom ulice v bližini hiše, kamor smo se pred kratkim preselili, vendar Ivana še nisem ponovno srečal. Spomnim se, da je bilo takrat, ko smo se za hip zazrli, ob drevesu, ki raste pred pekarno, prislono kolo, domnevam, da Ivanovo, saj je bil pod sedežem zataknjen časopis, prepričan sem, da so bili Kralji ulice ... Naključje ali pa nepričakovan navdih, ki ga mnogokrat zaman iščem na praznih in pustih ulicah.

Izza rešetk:

REZERVAT: DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZPKZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Četrtek, 4. 6.

Kaj dosti hitro se izoblikujejo osebnosti v sanatoriju. Ta, ki je prišel zadnji, Seba, je navlečen kot afna. 150 ml metadona na dan plus Leponex in Sanval. Vedno je sicer brez cigaret pa mu jih Novi daje. Vsaj tega sem se rešil.

Danes sem imel obisk: Goran (KU). V glavnem sva imela debato, ki mi zdaj okupira možgane: kako priti na Ig. Če se mi to zgodi, bom zmagal. Ampak obiski tu so zakon. Danes mi je socialni delavec napovedal, da pride Dekleva v torek. Rahlo mi je šlo na smeh, saj ko je izgovoril »Dekleva«, sem v njegovem glasu začutil neko strahospoštovanje. Le zakaj? Bojan, kaj si naredil s to upravo? Si jih hipnotiziral? Bomo videli v bližnji prihodnosti.

Za zdaj pa le še knjige. Prejšnji petek mi jih je Tanja (KU) prinesla pet komadov pa sem že vse predihl. Po eni strani je tako sanatorij kar pozitivna ustanova. V dobrem mesecu sem prebral že več kot 20 knjig. Ja, med prvim sedenjem v sanatoriju sem naredil celo dva letnika faksa. Samo drek, ko je zdaj bolonjski sistem in se mi nič ne prizna. Saj bi drugače zdaj spet nadaljeval. Prepričan sem, da bi tokrat diplomiral. Čeprav ... s sanatorijem na grbi, kako bi delal kot socialni delavec? Ampak pustimo sanje drugim. Meni odgovarja tudi življenje, ki ga zdaj živim. Jest sm klošar, in to bom ostal za vedno. Svoboden in brez obveznosti: *jer najbolje se putuje, kada putuješ sam.*

Sem pa danes popoldan doživel še nekaj krasnega. Tuš! V tem vročinskem valu 35 stopinj, ko ti mrzla voda steče po telesu, ni ga lepšega. To je čisti orgazem organizma. No, kaj je lepo? Tuš. Kaj je še lepše? Seks. In kaj je najlepše? Seks pod tušem! Samo tu so le moške riti, ki me ne privlačijo. Žal.

Taubi

025
KRALJI
ULICE

SPOMINI OBSOJENCA

Res je, da je že kar nekaj let minilo od mojega »bivanja« na Dobu, a mislim, da nikoli ni prepozno in premalo poudariti razmer bivanja v zaporu. V dnevnem časopisu se tu in tam pojavi tudi kakšen članek, ki to opisuje, zato vem, da nekih sprememb še ni.

9. junija 2008 sem bil vkljen in pripeljan v Centralni zapor Dob. Razporedili som me v Blok 1, v dohodne celice, kjer se biva do nadaljnje razporeditve. Dvoposteljna celica z mizo in dvema stoloma je stala zraven straniščne školjke, ki pa je bila brez sedišča in počena, ob potegu vode je iz razpoke pricurljala voda. Zdravniški pregled sem imel čez par dni, le kri in urin sem dal drugi dan. Domov sem lahko klical šele četrty dan, da sem povedal, kje sploh sem. Na rentgenski pregled sem šel čez par tednov v ZD Trebnje. Sprva mi je družina pošljala tablete, ki jih kot diabetik nujno rabim. Ker hrana ni bila dietna, sem si sam kupoval črni kruh, sadje in jogurte. V prvem bloku sem moral tudi večkrat prosjačiti, da bi se tuširal, kar bi mi moralo dnevno pripadati. Nato sem bil premeščen v Blok 4. V sobi nas je bilo preveč. Zjutraj, ko smo poskakali iz postelj in hiteli na umivanje in na potrebo, je bila vedno gužva, okoli pisoarja pa vse mokro, kar smo nato raznašali po sobi. Nad pisoar sem s flomastrom napisal: *Stopi bližje, saj ni tako dolg, kot misliš!*

Vsakovrstnega orodja v sobah je presenetljivo veliko, tudi ročna žaga za železo ni manjkala. Mize in stoli pa na hodniku. Kje naj se torej zadržujem? V sobi poltema zaradi omar sredi sobe, na hodniku mize zasedene s kvartopirci in šahisti. V sobah so bila pogosta tudi obračunavanja, resni pretepi, a nikjer ne stikala za luč ne za alarm, najsi je za požar ali pretep. Pazniki so imeli pisarno dve nadstropji nižje. Levo od mene spi nekdo, ki je ubil dve osebi. Nasproti desno ob oknu nekdo, ki je baje žrtvina jetra spekel, pa roparji, nasilneži, preprodajalci drog pa taki, ki so v metadonskem programu in občasno kar v sobi bruhajo. Kadilci in nekadilci pa starejši in mladi nasilneži. In nato vsi tisti iz sobe, ki hodijo na delo v delavnice »Pohorje«, in to v dve izmeni, pa pridejo iz druge izmene, ko mi že spimo, a tudi sami trpijo, ko bi radi spali, pa je v sobi direndaj.

Tokrat uvidiš, da te je »pravna« država ogoljufala. Odvzem prostosti da, a ne v takšnih razmerah. Vsem, ki v teh razmerah tam živijo, bi ja avtomatsko morali dati amnestijo.

Socialne službe, ki so podrejene upravi in sodnemu sistemu, pa to več niso! Prebrisani kaznjenci, ki to uvidijo, si kmalu pridobijo ugodnosti, a to ni uspeh resocializacije. Jaz na srečanja in razgovore nisem hodil: »Ja, kaj pa bi ti z dvema letoma kazni rad, pa še prvič si v zaporu. Zakaj bi šel rad prej domov? Poglej tega, ima 20 let kazni, pa nič ne jamra!«

Tablet je, kolikor hočeš. To bo vedno tako. In agresivneži bodo nadalje agresivni, medtem ko odvisniki pomirjeni tavajo naokoli kot zombiji. Z omejevanji telefoniranja in dopisovanja pa kaznjenci izgubijo še tisto malo socialnih kontaktov s svojci in se vse bolj integrirajo v kriminalno smer. Ne reče se zastoj: zapor je višja šola kriminala. Redki so, ki se po parih letih takšne »prevzgoje« ne vrnejo. Zdravnika na Dobu smo imeli le vsak drugi dan, en dan dva bloka, nato druga dva, bolje je bilo v Mariboru, vsak dan zdravnik in zobozdravnik, in celo v Murski Soboti. V tem kratkem času na Dobu sem doživel kar štiri predčasne smrti sojetnikov. Eden je imel srčni napad, prišel je rešilec, a je neki prepotentni paznik na vhodu kompliciral, da je človek umrl, pa ga je zdravnica tako nadržala, da se je povsod slišalo.

Sladica pa glej presenečenje. Sredi tedna super kosilo, sadje, enkrat. Bili smo presenečeni. Spraševali smo se, če ima Tito rojstni dan. Je direktor odstopil ali kaj? Nič od tega. Šele po kosilu smo videli. Ljudje z ljubljanskega pravosodja in novinarji so na obisku. Kakšna pokvarjenost! Vsaka država je visoko kriminalna, ko gre za njeno korist. Ljudje, ki pa to v njenem imenu izvajajo, pa niso nič boljši kot kriminalci!

Lep pozdrav Franc Lašič

P. S.

Leta 1993 sem dobil častni znak svobode Republike Slovenije. Leta 2000 so mi sodili in me obsodili. Na sojenju nisem imel možnosti vpogleda v sodne spise niti nisem imel advokata. H kaznivemu dejanju so me hodili nagovarjat na moj dom in mi v ta namen dajali denar vnaprej. Nagovarjanje h kaznivemu dejanju je kaznivo. Častni znak sem vrnil, za to se nisem žrtvoval. Včasih sem bil oskrbnik v Tamarju in tudi pri GRS, klical so me »ta pasji« France.

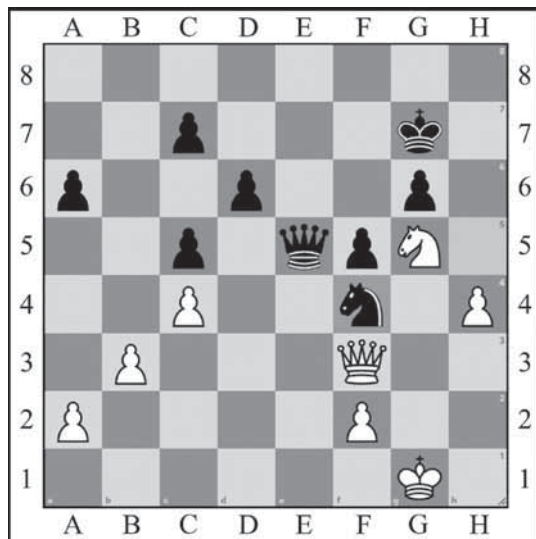
RAZVEDRILO

KRALJEVSKI ŠAHOVSKI PROBLEM

Ugotovi najboljše zaporedje potez za belega.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Jean Nikolič

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 28.

026
KRALJI
ULICE

KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. OB VSAKRŠNI URI JIH LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128, NA UREDNISTVO@KRALJULICE.ORG ALI NA NAŠ FACEBOOK PROFIL. VABLJENI H KOMENTIRANJU!

Pošta, november 2020 >> Spoštovano uredništvo! Zahvaljujem se vam in srečnemu žrebu septembrske nagradne križanke, objavljene v novembrski izdaji časopisa. Moje zadovoljstvo bo seveda še bolj popolno takrat, ko bom nagrado dejansko prejel (sedem dni toplíc za dve osebi po lastni izbiri, op. ured.). Do takrat vas lepo pozdravljam, sploh pa, če se z nagrado niste samo hecali. Herman

Pošta, december 2020 >> Pozdravljeni, Kraljem ulice podarjam maske iz debelejšega materiala, primerne za zimski čas. Izdelane so doma, prav tako so bile tudi oprane in zlikane. Upam, da vam do časa, ko jih ne bomo več potrebovali, pridejo prav. Držite se! Prisrčen pozdrav, Vesna in Damjan

Facebook, 24. 12. >> Danes sem dobil eno majčkeno novoletno darilce od prodajalca Kraljev ulice v Mariboru. To mi je res ogrelo srce. Vse dobro v 2021! Bodimo ljudje. Franci

SMS, 28. 12. >> Živjo, Kralji! Evo, zdaj sem se spravil brati novembrsko številko. Pa čeprav je že skoraj novo leto. Bolj malo časa namenim branju. Želim vam vsem vse dobro. Držite se!

28. 12. >> NN je napisala dobro življenjsko zgodbo. Hvala ji. Iva Tisa

4. 1. >> Čudovita revija, preberem jo vsak mesec. Kupim jo na Rudniku (Lidl) pri #372, ki je zelo vesela, kadar me vidi. Vedno ji tudi kaj kupim za jesti ali prinesem kaj za obleči.

**STARORIMSKI POLITIKI SO »PROLETARCEM« OBLJUBLJALI ZASTONJ KRUH IN IGRE V ARENAH.
OBLJUBE SO VEČINOMA IZPOLNILI.
DANAŠNJI POLITIKI OBLJUBLJAJO REVEŽEM TO IN ONO.
OBLJUB VEČINOMA NE IZPOLNIJO.**

ZORAN T. RADONIČ

MILOŠEV FOTO KOTIČEK: KRAJI, KI IZGINJAJO

Doktorjev dvorec, eden najpomembnejših spomenikov iz časa kneza Miloša Obrenovića, je tudi prva in najstarejša psihiatrična bolnišnica na Balkanu, ki letos obeležuje 160 let. Prvo zdravniško poročilo je datirano na dan 26. avgust 1861, prvi ohranjeni dokument poteka bolezni pa je iz leta 1880, ko je v srbski medicini deloval dr. Laza Lazarević. Po njem je poimenovana današnja klinika za psihiatrične bolezni, ki vključuje tudi omenjeno stavbo.

Dvorec je leta 1824 postavil dr. Vito Romita, osebni zdravnik velikega vezirja in kneza Miloša Obrenovića, leta 1835 pa je postal last njegovega zeta, dr. Bartolomea Kuniberta, osebnega zdravnika in zgodovinarja kneza Miloša. Leta 1837 je dr. Kunibert dvorec prodal knezu Milošu, po njegovi smrti ga je prevzel njegov sin, knez Mihailo Obrenović.

Leta 1861 kliniki določi zgodovinsko vlogo. Poimenuje jo »Dom za s'uma sišavše« (Dom za umsko prizadete).

Miloš Stošić, Beograd
Prevedel Jean Nikolić

Foto: Miloš Stošić

Foto: Miloš Stošić

Foto: Miloš Stošić

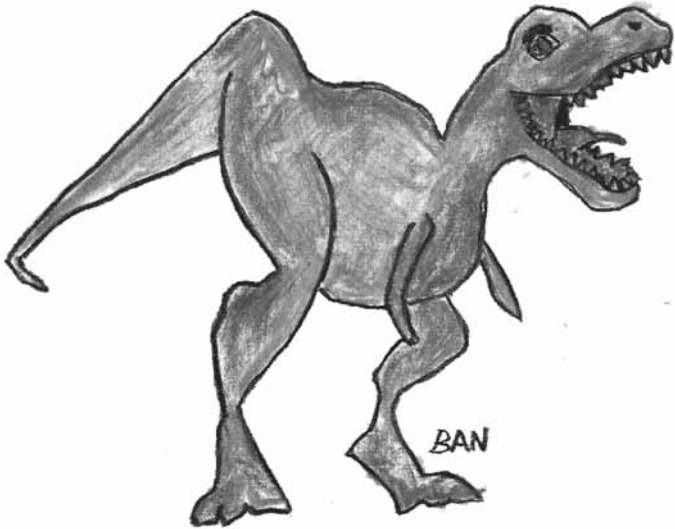

Foto: Miloš Stošić

Foto: Miloš Stošić

							STARORIMSKI DIDAKTIČNI PESNIK, SODOBNIK OVIDA IN VERGILA (DVE BESEDI)	BICKLIST	BELGIJSKI REŽISER DOKUMEN- TARCEV (IZ: KRSTOC)	ONE IN ...	TENKA MREŽASTA TKANINA ZA ZAVESE	TROPSKO DREVO Z RU- MENKASTIM LESOM (IZ: KAO)
							RASTLINA IZ EKSO- TIČNIH DEŽEL					
							KRAJ MED KAMNIKOM IN VRANSKIM					
							LUKA NA FILIPINIH Z DVEMA UNIVERZAMA					
							POGOVORNI IZRAZ ZA PROSTI TEK MOTORJA			VODORAVNA ČRTA	NARODNI PARK NA MADAGA- SKARJU (IZ: LOISA)	TELESNO RAZVIT ČLOVEK
							TURISTIČNO RAZVIT VULKANSKI OTOK PRI NEAPLJU					
							SILA, UČINEK (NPR. VETRA)					
KRAJ NA GORENJSKEM V BLIŽINI GOLNIKA; TUDI OTOK PRI CRESU	SLAVNI STARO- DAVNI INDUSKI EP	PREKMURSKI NAZIV ZA ŠTORKLJO	NAPAKA, POGRESEK	ŽENSKA, KI NE VERUJE V BOGA	VELIKA NESTRU- PENA KAČA	SREDINA BESEDE SLOVAR	MISTER POGOVORNI IZRAZ ZA KUHALNIK			ZORANA ZEMLJA ZDRAVILO ZOPER GLISTE		
VZPETINA V BLIŽINI NOVEGA MESTA Z VINOGRADI									ZA DOSEGO CILJA SMO NAPELI VSE ----			
VIŠOKA GORA NAD ŽELEZNIKI									STARO IME ZA DUŠIK; TUDI MESTO V PALESTINI			
MANUŠA SLADKO- VODNA RIBA						ČASOVNI PRISLOV KELTSKI PREBIVALCI BRITANIJE			ČRKI MED M IN P V ABECEDI ŠTEFAN KUCHAR		URADNI JEZIK V IZRAELU	GLAVNO MESTO EGIPTA
AVTO, KI GA NAJAMEMO Z VOZNIKOM VRED					NAŠ GLEDA- LIŠČNIK (IGNACIJ) OSEBA IZ BIBLIJE							
EMIL JANNINGS		JANEZ DULAR	IZPUŠČAJI V USTIH SIDNEY (KRAJŠE)				KRAJ NAD AJDOVŠČINO NA PRI- MORSKEM	SIDRO, ANKER DŽIP ROMUNSKÉ DACIE				
TINEJ- DŽERKA									REKA V OSREDNJEM PAKISTANU (IZ ČRK IRAN)			
KAZALNIK, POKAZA- TELJ									SODOBNIK NEKDANJH KELTOV			
KAREL ARHAR		IME IGRALCA BENEDIČIČA							MOČAN VOJAŠKI PAKT			

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Dxf4, Dxf4; 2: Se6+.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca tekočega meseca na urednistvo@kraljiulice.org ali na naslov Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana in se potegujte za štiri CD ploščke Balade na bledečih tleh, izvajalcev Kvinton & Borut Gombač. Iskrene čestitke nagrajenkam in nagrajencu pravilno rešene decembrske nagradne križanke, ki so: Branka Botič in Alenka Hitti iz Ljubljane, Aljoša Kuroša iz Vitanja in Kim Razpotnik iz Kresnic.

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam boste našli lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Poglejte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Uspešno poučujem angleški jezik.
Gregor: 051 732 740

Društvo Kralji ulice se za donacije v mesecu januarju zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - društvu LAJKA za hrano za pse in mačke,
 - fotostudiu FOTO GRAD za pet kupončkov za fotografiranje,
 - podjetju LIDL za prehrabene izdelke,
 - zavodu ANINA ZVEZDICA za prehrabene izdelke,
 - podjetju ZIVABOWL za instant obroke,
 - pizzeriji TRAPPA za pice,
 - podjetju STUDIO MODERNA za vzmetnici in vzglavnika,
 - portalu DOBRODELKO za sanitetni material
 - gledališču UNIKAT za posladke in
 - vsem dobrim ljudem za oblačila, obutev, hrano in denarna nakazila.
- Se priporočamo za naprej.

Urejanje vrtov in okolice ter nega palm in oljk. Tel.: 069 924 752.

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana. Pon.–pet. 8.00–15.00. Tel.: 059 022 503

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 10.00–10.45 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli! (Zaradi epidemije se rekreacija trenutno ne izvaja.)

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

IMAM PAMETNI TELEFON, PAMETNO ZAPESTNICO IN PAMETNO URO.
LE KDAJ BOM JAZ PAMETEN?

GREGOR B. HANN

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

podpis zavezanca/ke

BOJ PROTI GOSPODARSKEMU
KRIMINALU JE DOSEGEL
VRHUNEC NA TEZNEM.

PROTIZAKONITA
PRODAJA VRTNIN:
PET BUČK, POL
GAJBICE PARADAJZA,
ŠEST ŠOPKOV MLADE
ČEBULE, SADIKE IN
PRGIŠČE ZAČIMB.

BOG POMAGAJ, PUBEC!
ČE MI KŠEFT BEK VZEMEŠ,
NEM ZA NUDLCE MELA!

DAJTE NO, OMA! TE BI PA NA
TO MISLILI PREDEN STE SE
SPRAVLI V KRIMINALNE VODE.

KMALU ZATEM

FANTJE, KMALU SE BOMO
VALJALI V DENARJU!

SKLENIL SEM BOLAN
POSEL. NABAVIL SEM
POL MILIJONA HITRIH
ANTIGENSKIH TESTOV.

VEM, VIDEL SEM JIH.
VSI SO POZITIVNI!

Št. 176

**FEBRUAR
2021**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJICE TULICE

